

Taran Matharu

KIO KAN

UČEDNÍK

ZJEVENÍ DÉMONA

Taran Matharu

UČEDNÍK

ZJEVENÍ DÉMONA

AL edice
press **KLOKAN**

Copyright © 2018 by Taran Matharu Ltd.

All rights reserved.

Translation © Jan Mrlík, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Všechny postavy a události v této knize, pokud nejsou
očividně obecně známé, jsou fiktivní a jakákoli podobnost
se skutečnými osobami, ať živými, či mrtvými,
je čistě náhodná.

Z anglického originálu The Outcast

přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

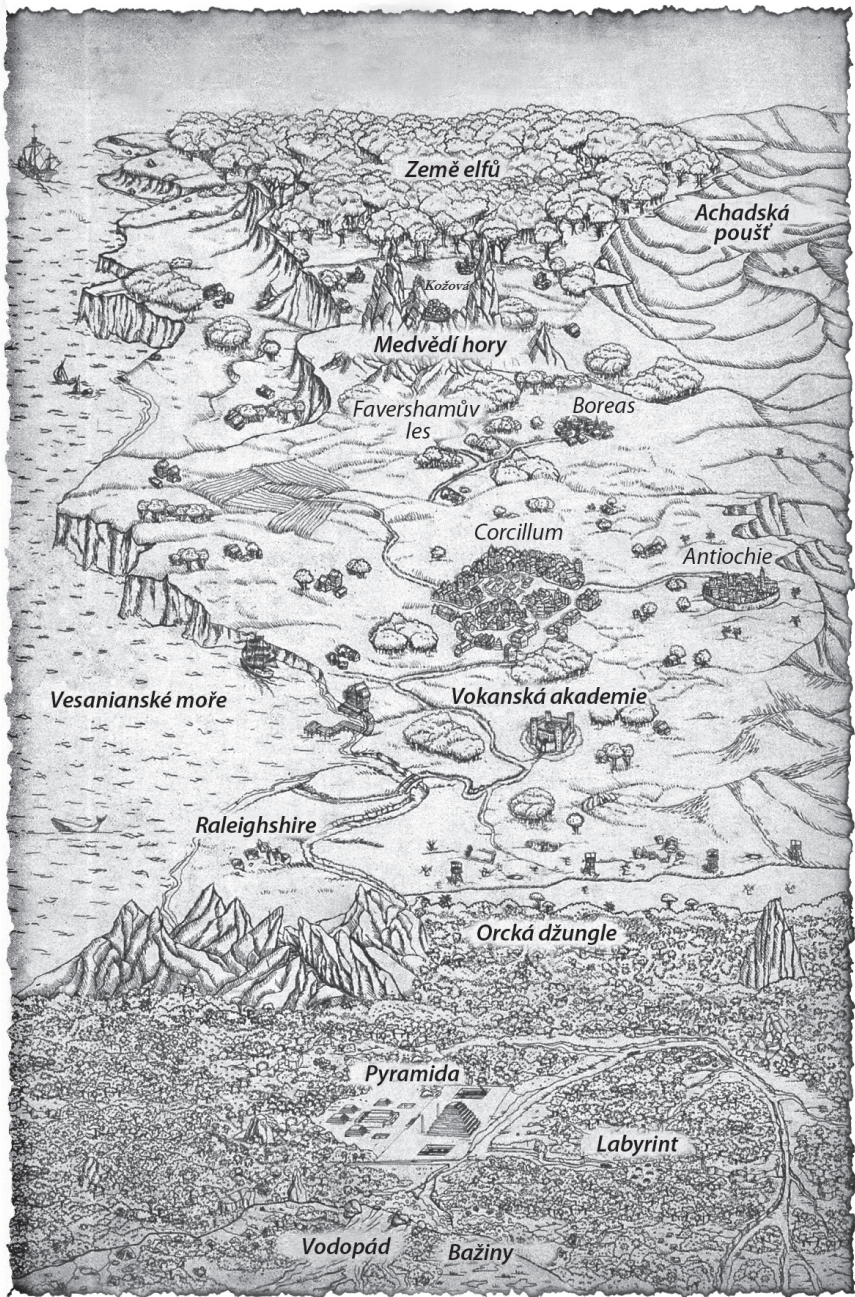
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-882-9

Mapa Homina

I

Arktur se vtiskl hlouběji do stínu pokrývajícího část stáje, aby tam vyčkal nejhlubší noci. Povyk z vedlejší hospody ztichl v nepříliš hlasité mumlání, ale zatím by nebylo bezpečné vycházet ven.

Jestli půjde všechno tak, jak měl v plánu, jeho pán brzy udeří do zvonu, aby ohlásil půlnoc a dal svým zákazníkům na vědomí, že se mají vydat na opileckou pouť k domovům; těm šťastnějším stačilo jen vyškrábat se do pokojů v patře nad lokálem. Teprve potom může Arktur udělat, co zamýšlí.

Na tomto plánu pracuje už deset let – téměř dvě třetiny svého mladého života. Unikne všemu tomu bití, nekonečným hodinám dřiny a nuznému jídlu, které je jeho jedinou odměnou.

U sirotka jako Arktur se hodnota člověka posuzovala spíš podle množství odvedené práce než podle jeho povahy. Vůl funicí ve stání vedle něho byl krmený lépe než on, protože pán za něho koneckonců zaplatil několikrát víc než za Arktura, když si ho bral z místního sirotčince. Sirotek měl menší cenu než tažné zvíře.

Zahlaholil zvon a vytrhl Arktura ze zamyšlení. Zavrzaly dveře taverny a skřípění štěrku na cestě provázelo odchod opilých hostů, jejichž vzdalující se hrubý smích zvolna slábl, až celé okolí znovu ztichlo. I tak uplynulo ještě plných deset minut, než se Arktur vysoukal ze stínu a s úlevou se nadechl nočního vzduchu ve stáji. Urovnal si vak na zádech a zapřemýšlel, zda v něm má všechno, co potřebuje.

Uniknout není tak jednoduché jako jenom utéct, o čemž se sám trpce přesvědčil. Než ho prodali hostinskému, víckrát zažil, že se děti rozhodly utéct ze sirotčince. Vždycky se po několika dnech vrátily vyhladovělé a zbité, někdy ještě v horším stavu.

Vychrtlé a nevzdělané děti nikde nenašly žádnou práci ani neměly kam jít. Arktur věděl, že kdyby utekl jen tak bez přípravy, skončil by jako žebráček žadonící o kus žvance, a nakonec by se vrátil s prosíkem k hospodskému. A s největší pravděpodobností by ho pán poslal zpátky do sirotčince. Zpět do pekla na zemi.

Arktur poklekl do slámy a znovu zkontroloval obsah svého vaku. Dvaatřicet šilinků – jeho celoživotní úspory ze spropitného, nalezených mincí a milodarů. S nimi může několik týdnů vydržet, než si najde nový zdroj příjmů. Huňatá kožešina, kterou zahodil projíždějící obchodník kvůli skvrně od vína, jež ji znehodnotila zrovna uprostřed, ale která se Arkturovi náramně hodila – když by musel přenocovat venku, alespoň nezmrzne. Dále měl zubatý nůž, který s velkým rizikem ukradl v kuchyni hostince. Jako zbraň proti lupičům by neobstál, ale přece jen mu dodával klidu. Dvě svíčky, kus chleba, solené vepřové a pár kousků náhradního oblečení, nic víc. Ale dost na to, aby se pokusil využít příležitosti.

Ze tmy zaznělo koňské zařehání, jež mu připomnělo, proč si vybral právě tuhle noc. Nabízela se mu možnost, jaká se dosud nenaskytla. Teprve před několika hodinami dorazil do taverny mladý šlechtic, vyčerpaný po celodenní cestě. Ani se neobtěžoval vytáhnout věci ze sedlových brašen, prostě jen pohrdavě hodil otěže Arkturovi a odvěkl se do hostince, aby si zaplatil pokoj na noc. Choval se k němu hrubě, a tak se Arktur cítil jen trochu provinile při vědomí, že toho mladíka okrade.

Věděl, kam má šlechtic namířeno. Když mladí urozenci dorostou do určitého věku, odcházejí na Vokanskou akademii, aby se tam učili umění přivolávat démony. Akademie se nacházela daleko, až u hlavního města Corcilla, na opačné straně hominské říše. Při troše štěstí by sedlové brašny mohly obsahovat všechno, co by se Arkturovi hodilo na dalekou cestu, nemluvě o tom, že bohatý mladý šlechtic zřejmě vlastní velmi cenné věci.

Připlížil se ke koni a zamlaskal jazykem, aby ho uklidnil. Jako čeledín ze stáje věděl, jak se na koně musí. Tenhle nebyl v ničem jiný než ostatní a rejdlil mu čumákem v dlani, jako by tam hledal nějaký pamlsek. Pohládl ho po nozdrách, odepnul sedlové brašny a nechal je spadnout na zem.

Arktur prohledal všechny kapsy v zavazadlech a ke svému zklamání zjistil, že jsou vesměs prázdné. Žádný div, že si šlechtic brašen příliš nevšiml.

A přece kuň mladého uroence měl ohromnou cenu. Stájí prošla řada koní, ale tento nádherný hřebec měl dlouhé nohy, svalnaté kyčle a jasné, inteligentní oči. Ten by dokázal ujet každému jezdcí, který by se ho vydal pronásledovat, ať by to byli zloději, lupiči, nebo i pinkertoni, jak se nazývala lidská policie. Celkem se vědělo, že pinkertoni honí i uprchlé sirotky, když jim za to kyne dost vysoká odměna.

Arktur šátral v poslední kapse a usmál se, když prsty narázil na jakýsi pevný předmět. V šeru tmavé stáje bylo sotva vidět, ale na omak soudil, že je to stočený kus kůže. Roztáhl ho na podlaze a prsty nahmatl svitek, který se skrýval v koženém obalu.

Děravou střechem se dovnitř prodral úzký paprsek měsíčního světla, v němž Arktur poznal, že na kusu papíru jsou černým inkoustem napsána nějaká písmena. Pozvedl jej ke světlu a zkoumal nápis podrobněji.

Ještě nedávno uměl sotva číst, protože jeho vzdělání se omezilo na jeden rok učení v sirotčinci. Naštěstí se mu celkem často dařilo přivlastnit si knihy, které nechali hosté na pokojích, a tak se během let ve čtení zdokonalil. Teď dokázal číst líp než většina obyvatel Homina, ale pořád ještě musel číst nahlas.

„Do rah lo fah lo go...“ Šeptem předčítal zmatené slabiky. Vůbec mu to nedávalo smysl, ale nedokázal přestat a nemohl od písmen odtrhnout oči. Jak polohlasem četl, tělem se mu šířil zvláště povědomý pocit, jenž začal jako tupé omámení a s každou hláskou, která mu splynula z jazyka, postupně sílil. Šero ve stáji se projasnilo a všechny barvy se zvýraznily.

„Sai lo go mai nei go...“ Slůvka téměř vrněla, zrak mu ubíhal po řádcích sem a tam, jako by si oči dělaly, co chtěly.

Srdce se mu rozbušilo. Arktur cítil, že se v něm něco zavrtělo. Ve tmě stáje cosi zablikalo. Rozvinutý kus kůže u jeho nohou zasvítíl fialovým světlem, které na jeho povrchu vykreslilo nějaké vzory. Koutkem oka rozlišil podobu pentagramu, a u každého

vrcholu pěticípé hvězdy se mihotal jakýsi symbol. Zářivá kresba tepala srdečním rytmem a pulzy provázelo tiché hučení.

Jakmile dočetl poslední řádek svitku, objevila se ve vzduchu světelná kulička a narostla v jiskřivou kouli, jejíž světlo mu hrozilo vypálit oči. Luplo mu v uších, protože hučení přešlo v ryk a ten ještě každou vteřinou sílil.

Arktur vyslovil poslední slabiky, pak odtrhl oči od svitku, vrhl se k zemi a připlácl si dlaně na uši. Cítil, jak ho zaplavuje sálavé horko, jako kdyby ležel vedle ohromné vetry. A pak zčistajasna Arkturův svět zmrtvěl.

Naprosté ticho zavalilo stáj jako těžký plášť a narušovaly je pouze Arkturovy vzlyky, mezi nimiž lapal po dechu. Křečovitě tiskl víčka a svinul se na zemi do klubíčka. Věděl, že by se měl zvednout, sebrat své věci a odjet, než někdo přijde. Ale sevřely ho ledové okovy strachu, takže se na nic nemohl a ležel na studené podlaze stáje jako zkamenělý.

Něco hlasitě prasklo – to urozencův kůň přetrhl otěž a s duněním kopyt se vyřítit do noci. Všechno to světlo, horko a hluk byly pro ušlechtilé a vycvičené zvíře příliš. Arktur si uvědomil, že nejlepší příležitost k útěku právě vyběhla ze vrat stáje, a jeho hrůza se zlomila v zoufalství.

Ve tmě zašelestila sláma a ozvalo se tiché zavrčení. Arktur ztuhl a zadržel dech. Nechal oči zavřené a ani se nehnu. Když bude hrát mrtvého, třeba to, co tam šramotí a vrčí, odejde pátrat po zajímavější kořisti.

Neznámé stvoření vydávalo stále silnější hluk a postupně se blížilo, až Arktur ucítil jeho horký, vlhký dech rovnou na svém uchu. Přes tvář mu sklouzl jazyk zanechávající usliněnou stopu – ono ho to ochutnávalo! Arktur napjal všechny svaly, neboť pochopil, že bude muset bojovat.

Se zaječením vyskočil na nohy a ohnal se zařatou pěstí. Dopadla na srstí porostlý čenich a odměnou mu bylo zakvičení, načež zvíře odskočilo zpátky. To dodalo Arkturovi odvalu a znovu zaútočil pěstí, takže tvor raději odběhl a schoval se ve stínu. Běželo to nemotorně, klopýtalo to a zakopávalo o vlastní nohy.

Arktur chňapl po svém batohu a rozběhl se k vratům. V hospodě stále ještě panovala tma a neukazovala se tam žádná známka pohybu. S úlevou se zašklebil, když zjistil, že by se mu pořád ještě mohlo podařit uprchnout. Když mu bude přát štěstí, nemusel by kůň zaběhnout příliš daleko od hostince.

Jak ale vykročil na cestu od taverny, zavalil ho nový pocit. Bolest a... krutá zrada. Zavrtěl hlavou, udělal ještě krok, ale nepříjemný pocit zesílil. Arktur pocítil, jak se mu kdesi na okraji vědomí cosi zavrtělo. Ten tvor ve stáji s ním byl nějakým způsobem propojen, jako by je svazovala mentální pupeční šňůra. Znenadání Arktura přemohl nesmírný dojem osamocení a opuštěnosti, což byly pocity jemu dobře známé.

Otočil se a zíral do temné stáje. V měsíčním světle zívala otevřená vrata jako ústí jeskyně plné stínů. Ten tvor kňučel jako pes, kterého jeho pán odkopl. V Arkturovi zahlodala vina, protože démon mu olízl tvář. Ano – právě to tam ve stáji kňučelo: démon. Šlechtic přece byl na cestě do Akademie, kde se je měl učit přivolávat. Že by se jemu, prostému čeledínovi, nevědomky podařilo zrovna tohle? Přivolat démona? Ale to přece dovedou jenom lidé urozeného původu..., nebo ne?

Démon snad vycítil pocit viny, který Arktura tížil; vyklopýtal ze stáje do měsíčního světla a nejspíše pomrkával. Nebyl vůbec tak velký, jak si chlapec představoval, spíše jako větší pes. Vlastně měl i psí hlavu s párem velkých modrých očí, za nimiž se třeptil ještě druhý pár poněkud menších očí. Kryla ho srst černá jako saze a podél páteře se mu táhl pás zcuchané nízké hřivy, která přecházela v bohatý ocas připomínající liščí, jímž teď tvor usilovně vrtěl podobně jako rozdychtěné štěně. Nejpodivnější na démonovi bylo jeho tělo, svalnaté jako trup pralesní kočky, s mocnými nohama zakončenými nebezpečnými drápy.

„Co jsi zač?“ zašeptal Arktur a natáhl k tvorovi konejšivě ruku. V duchu cítil, jak démona opouští strach a nahrazuje ho dychtivá touha po polaskání. Opatrně pokročil kupředu a pak drsným, mokrým jazykem olízl nabízenou ruku.

Arktur si tvora podrobně prohlížel a hladil ho po hlavě. Přestože byl poměrně velký, působil dojmem mláděte – měl příliš

velkou hlavu a nemotorné, přehnaně silné tlapy, takže vyhlížel opravdu jako štěně.

„Ty chceš jít se mnou?“ zeptal se Arktur a škrábal tvora pod bradou. Ten zavřel oči, tlačil se na laskající ruku a samou blažeností funěl. S každým polaskáním cítil Arktur na okraji vědomí zřetelný příliv spokojenosti.

„Vsadím se, že kdejaký silniční lapka by si dvakrát rozmyslel, než by se na nás vrhl, co?“ mumlal Arktur a usmíval se. „Doufejme, žeš nevyplašil i toho koně. Budeme ho dneska v noci potřebovat.“

Otočil se právě včas, aby zahlédl klacek, který mu letěl do obličeje.

Výbuch bolesti.

A pak nic.

2

Arktur se probudil do tmy. Nekonečnou mučivou chvílí byl přesvědčen, že při útoku přišel o zrak. Až úzký střípek světla na konci místnosti ho přesvědčil o opaku.

Vzduch tam byl zatuchlý a těžký, jako by tudy už nějakou dobu neprofoukl průvan. Kamenná podlaha, na níž ležel, ho okrádala o teplo a neposkytovala mu žádné pohodlí. Při každém pohybu mu lebkou prošlehla bolest, a když si opatrně osahal spánek, nahmatal bouli velkou jako husí vejce.

Přiměl se vstát, aby prozkoumal místo, kde se nachází. Možná že když se mu podaří doplížit k tomu světlu, mohl by zavolat o pomoc. Pokusil se promluvit, ale z hrdla mu nevyšlo víc než drsné zakrácání. Trýznil ho tak příšerný pocit žízně, jaký ještě nezažil. Opuchlý jazyk se mu lepil na patro jako plátek soleného vepřového.

Ve směru od nepatrného světla se ozvaly hlasité, rázné kročeje. Dveře – pod nimiž prosvítalo to světlo – se rozletěly dokořán a oslepila ho zář hořící louče. Pomrkal a kryl si oči dlaní.

„No tak už ses probral?“ osopil se na něho chladný hlas a přichozí pozvedl louč výš.

Arktur zašvidral a zahlédl mosazné knoflíky na černých šatech – tak vypadala uniforma pinkertonů. Ten muž měl docela příjemnou tvář, v ní však kruté oči, jež neznaly soucit. Přistoupil k Arkturovi a přidřep, aby si ho prohlédl zblízka.

Arktur si všiml, že pinkerton drží v ruce konvici s vodou a chňapl po ní, nedbaje na nějakou slušnost. Hltal vodu hlubokými, mocnými doušky a naplnil si žaludek, až v něm žbluňkalo jako v napůl prázdné tykvi. Muž se zasmál, bezohledně sevřel Arkturovi rameno a zvedl ho na nohy.

„Děkuji za vodu,“ vykoktal Arktur, jemuž se po prudkém postavení začala točit hlava.

„Ta nebyla na pití. Tou jsem tě chtěl polít, abych tu tvou línou mršinu probudil. Už dva dny se probíráš a zase omdlíváš. Ten šlechtic tě musel praštit opravdu pořádně.“ Pinkerton se opět dal do smíchu, načež Arktura vytáhl z cely na úzkou chodbu.

„Kam jdeme?“ vykoktal Arktur, jemuž se udělalo nevolno, točila se mu hlava a zvedal se mu žaludek.

Pokaždé, když pohnul hlavou, ho v ní ostře zabořilo, jako by se mu do mozku zabodávaly jehly, a měl pocit, jako by mu v lebce práskaly blesky. Démona cítil na samém okraji vědomí, zavaleného zmatkem a hrůzou.

Arktur by dal přednost tomu, kdyby mohl vnímat jen vlastní vědomí. Na bolest byl zvyklý, protože jeho pán ho zmlátil pokaždé, když na to dostal náladu. Co nemohl snést, to byl pocit strachu, který vnímal u svého démona. Sám měl vlastních obav až dost, a pinkerton, který jeho otázku nebral na vědomí, ho dál vlekl do nějakých schodů.

Schodiště ústilo do nevelké chodby, jež končila vyřezávanými dvoukřídlovými dveřmi z tmavého dubu, opatřenými heraldickým štítem nějakého šlechtického rodu. Samy dveře vypovídaly o moci a bohatství dávného data, které se dědí z generace na generaci. Stěny chodby zdobily malby – portréty starých mužů s očima jako korálky, které ho zdánlivě sledovaly, když procházel kolem.

„Musíš tam jít sám. A pospěš si. Král na nikoho dlouho nečeká,“ vyštěkl pinkerton a pak se uchechtl, když viděl užaslý výraz v Arkturově obličejí. „Je to tak, kluku. Zamotal ses do *pořádného* průšvihů.“

Prostrčil Arktura dveřmi a pak je za ním zabouchl.

Arktur klopýtl a upadl na zem, ale jeho pád ztlumila měkká medvědí kůže rozprostřená na podlaze. Stěny místnosti lemovaly police plné knih, jež ponechávaly volný prostor jen pro dveře za jeho zády a krb v čele místnosti, v němž praskal oheň. Bylo tam nepříjemné vedro, jako by pokoj sloužil coby potní chýše, v níž se nemocný člověk očišťuje od choroby.

U krbu stála dvě křesla a stolička. Nejnížší sedadlo obsadil mladý šlechtic, který upíral na Arktura nervózní pohled. Za ním seděli dva muži středního věku, jimž na spáncích prokvétaly vlasy stříbrem. Jeden se velmi podobal portrétům na chodbě, hlavně černýma blýskavýma očima a orlím nosem. Mladý šlechtic se mu podobal natolik, že je Arktur odhadl na otce se synem.

Druhému muži zdobila hlavu zlatá čelenka. Mračil se tak, že jinak pohlednou tvář měl zkřivenou do divošského šklebu. To nemohl být nikdo jiný než král Alfric, vládce Homina. Všichni tři na sobě měli drahé oblečení, samý samet, hedvábí a stříbrné krajky.

„Pověz nám, jak přesně se to sběhlo, Charlesi,“ zavrčel tiše a zlostně král Alfric na mladého uroence. „Na nic nezapomeň.“

„Už jsem vám to povídal. V jakési špinavé krčmě kousek od Boreasu jsem nechal invokační svitek i s podložkou v sedlové brašně a šel jsem spát. Probudil mě nějaký velký kravál zvenčí, tak jsem se šel podívat, co se děje. A pak jsem uviděl tohoto... darebáka..., jak se mazlí s mým démonem!“ Charlesovi při řeči létaly sliny od rtů, když chvějícím se prstem ukazoval na Arktura. „Praštil jsem ho obuškem a poslal hostinského, aby přivedl pinkertony. Zatím jsem zavřel toho lotra do stáje. Ale mě byste neměli vyslyšet. Ptejte se toho delikventa.“

„Ke králi budeš mluvit uctivě!“ zařval otec, vyskočil z křesla a vlepil Charlesovi pořádnou facku. Pak sklonil hlavu a uklonil se před králem, ale ten jenom zamyšleně a lhotejně máchl rukou.

„Uklidni se, Royce. Máme na starost důležitější věci než nějaké drobnosti z etikety.“ Král se obrátil na Arktura a věnoval mu neupřímný úsměv, aby se pokusil ho uklidnit. Dosáhl přesně opačného účinku.

„Dobře poslouchej, čeledíne. Jsi jediný svědek krádeže démona, který patří lordu Favershamovi..., či přesněji patří jeho synovi. Svitek a invokační podložka, o kterých se zmiňoval Charles, jsou prostředky, kterými se přenáší démon z moci jednoho šlechtice do moci jiného, obvykle z rodiče na dítě. Tak, teď bedlivě a důkladně přemýšlej. Kdo to byl, kdo vzal ty věci z vaku a přivolal ve stáji démona? Viděl jsi na jejich oblečení nějaké znaky nebo třeba erbovní barvy?“

Král Alfric se otočil zpět k lordu Favershamovi, ještě než stáčil Arktur odpovědět, a to bylo jen dobře, protože se mu pořád ještě v hlavě pletlo páté přes deváté.

„Lord Lovett byl požehnán čtyřmi potomky se schopnostmi invokátorů, ačkoli obvykle se tento dar vztahuje jen na prvorozeného. Jeho nejmladší dcera letos nastupuje do Vokanské akademie, právě jako Charles. Opatřit pro ni démona, už čtvrtého, může být hodně obtížné, zvláště pro tak slabého invokátora, jako je Lovett. Nenapadá tě...?“

„Můj pane, ten by se toho neodvážil. Lovettové mají panství v Calgary, je to v každém směru chudičké léno, prakticky jen několik farem a řek. To by pro něho znamenalo neúnosné riziko. Kdyby ho při něčem takovém chytili, moje garda by vpadla do Calgary a já bych dostal zpátky, co mi patří, a ještě něco navíc. S tvým svolením, samozřejmě.“ Lord Faversham se znovu uctivě uklonil.

„Samozřejmě,“ přikývl Alfric a znovu upřel zkoumavý pohled na Arktura.

„Tak kdo to byl?“ zeptal se Charles potichu, ale hrozivě. Na tváři mu hořel otisk otcovy dlaně. „Kdo mi ukradl démona?“

Arktur se ještě pořád nestačil probrat z ohromení a nebyl schopen odpovědět. Vylhat se z toho mu připadalo jako nejjistější řešení. Hodit to na nějakou záhadnou osobu, šlechtice se zahalenou tváří, který se vloudil do stáje uprostřed noci. Naský-

tala se však otázka, jestli ho pak nechají naživu, když ví o téhle patálii. A i kdyby ano, co potom? Zpátky do sirotčince, aby tam hladověl spolu s ostatními dětmi, o které nikdo nestojí?

Snad by bylo lépe zariskovat a povědět pravdu – pak se uvidí. O případu, kdy by plebejec dokázal přivolávat demony, nikdo nikdy neslyšel, a tahle vlastnost by mu mohla obrátit život naruby. Když člověka tíží hromada nesnází, vždycky je rozumné přeskupit to, co ho tiskne k zemi.

„Udělal jsem to já,“ prohlásil tak sebevědomě, jak jen byl schopen. „Já jsem přivolal démona. Cítím ho i teď.“

Následovala chvíle ticha, pak se ale ozval kdákavý smích, když se král a lord Faversham svorně rozchechtali. Dokonce i Charles posměšně zafrkal, nicméně v očích mu pořád seděla nepřehlédnutelná zlovolnost. Arktur seděl tiše a zatíнал zuby.

Král zvedl ruku a zarazil všechn smích. Jeho úsměv se teď smrskl na úzkou škvíru mezi svraskalými rty.

„Charlesi, přístup ke mně,“ pokynul mladému šlechtici, pak se k němu naklonil a něco mu pošeptal do ucha. Charles zaváhal, pak vyšel z místnosti a práskl za sebou dveřmi.

Král spojil prsty obou rukou do stříšky a hleděl na Arktura. Z výrazu jeho šedých očí se nedalo nic vyčíst. Zato lord Faversham bubnoval prsty do područky křesla, jak se ho nečekaně zmocnila nervozita. Bez ohledu na horko panující v místnosti se Arktur pod královým pátravým pohledem zachvěl.

„Hraješ s námi nebezpečnou hru,“ ozval se lord Faversham a přimhouřenýma očima zle shlížel na Arktura. „Zaplatili ti, abys nám vykládal tuhle smyšlenou historku? Protože jestli tě jen na okamžik napadlo, že nám budeš drže lhát a dostaneš se z tohoto hradu živý, tak se náramně pleteš.“

„Je to pravda,“ opáčil Arktur a hnětlo ho, že se mu při tom třese hlas. „Přečetl jsem nahlas svitek a pak se objevil démon.“

„Neurození nedokážou přivolat demony,“ vyštěkl král, jehož se začala zmocňovat netrpělivost. „Tento dar se přenáší jako pokrevní dědictví vždycky na prvorozeného potomka, někdy na jeho sourozence. V Hominu jsou už po dva tisíce let výlučnými invokátory jen příslušníci šlechtických rodů. Takže máš

poslední možnost. Když mi řekneš pravdu a označíš toho zloděje, dostaneš čtyři tisíce šilinků a dám tě dopravit do Corcilla. Nic lepšího nemůžeš čekat.“

Arktur však v té chvíli pocítil něco nového: cosi v něm drásalo jako kočičí drápy. Vnímal bolest, vzdálenou, ale velmi krutou, jež plynula z psychického propojení s démonem. Silné bolestivé rány ho přiměly padnout na kolena a utrpení jako by se mu zadíralo do lebky. Nový příval bolesti spolu s účinkem dřívějších zranění ho téměř připravily o vědomí.

„Vy mu ubližujete!“ vykřikl a zabořil hlavu do srsti medvědí kůže, jež tu sloužila jako předložka.

„Kdy konečně přestaneš s tou fraškou!?“ zavrčel lord Faversham a pořádně Arktura nakopl. Král však pozvedl kostnatý prst a ukázal jím na vchod do knihovny.

„Zatímco tady spolu mluvíme, tvůj syn dole v přízemí bičuje toho démona, jak jsem mu poručil. Doufal jsem, že tím zloději přivodím nějaké nesnáze. A zatím, jak se zdá, jsme ho rovnou dopadli.“ Král se usmíval, zato Arktur sténal bolestí.

Sotva dokázal pochytit smysl králových slov, protože stále nové přívaly bolesti ho téměř olupovaly o schopnost myslet.

„Co jsi zač, kluku?“ zavrčel lord Faversham. Chytil Arktura za límec, zvedl ho z podlahy a podržel ve vzduchu. „Tvoje maskování za čeledína jsme prokoukli. Řekni, ke kterému šlechtickému rodu patříš, a možná vyvázneš s mírnějším trestem. Patříš k Sinclairům? Nebo k Fitzroyům?“

„Ne..., k žádnému rodu...,“ zasípal Arktur.

„Pusť ho, Royci,“ přikázal král a vytrhl Arktura ze sevření lorda Favershama ještě dřív, než mohl šlechtic jeho rozkaz vykonat. „Tenhle kluk není žádný podvodník. Copak to nepoznáš podle jeho přízvuku a chování? A smrdí tak, že je z něho chudoba cítit na sto honů.“

„Co to říkáte?“ vyprskl lord Faversham a ztěžka oddechoval. „Že ten kluk mluví pravdu?“

„Říkám,“ zamumlal král a poklepal se dlouhým prstem po bradě, „že tenhle chlapec je... něco úplně nového.“

3

Arktura strčili zpátky do tmavé cely, ale tentokrát mu tam nechali vědro vody a kus čerstvého chleba. Lačně se do něho pustil a vychutnával teplou měkkou střídku. Naopak jeho démonovi se žádné podobné péče nedostalo a jeho žízeň a hlad chlapce trýznily nekonečně dlouhé hodiny. Bušil na dveře a žádal, aby zvířeti dali napít a najíst, ale dosáhl jen toho, že mu pinkerton sprostě vynadal a pak už bylo ticho.

Nakonec vyprázdnil celé vědro a znovu mu začalo hladem kručet v žaludku. A opět ho vyvlekli z cely a bočními dveřmi vystrkali na nádvoří.

Tam na něho čekali lord Favershams a jeho syn. Tvářili se zachmuřeně a zamyšleně, očividně měli mizernou náladu. Vedle nich ležela na zemi rozměrná bedna, opatřená podivným koženým strojem.

Arktur se vlekl k nim, ale chvatně se rozhlížel po okolí, jestli mu nepadne do oka nějaká úniková cesta. Nádvoří obklopovala vysoká zeď z přitesaných kamenů, porostlá bujným břečtanem. Nad vjezdem se lomil komplikovaný oblouk a přehrazovala jej těžká železná brána.

„Tak ty jsi pořád ještě naživu,“ poznamenal Charles otráveně a kopl do štěrků, jímž bylo nádvoří vysypáno. „Doufal jsem, že bys mohl umřít v té...“

„To ne, Charlesi,“ zarazil ho lord Favershams. „Král už o tom klukovi... určitým způsobem rozhodl, a ty to dobře víš. Dokud bude v naší péči, nesmí mu nikdo zkrivit ani vlásek, rozumíš mi dobře?“

„Ano, otče,“ vzdychl Charles.

Arktur mlčel a upíral pohled k vlastním nohám. Chystají se ho někam odvléct? Kupodivu ho taková možnost nijak zvlášť neděsila. Cokoli bude lepší než se vrátit zpátky do toho hostince.

Ted' zase vnímal svého démona, dokonce v takové blízkosti, že slabě cítil jeho pach. Bedna vedle něho se otřásla. Arktur se na ni podíval pozorněji a zatajil dech.

Démon byl zavřený uvnitř. Poklekl a přiložil dlaň ke dřevěné stěně bedny a snažil se do ní vyslat vjemy klidu a bezpečí, ačkoli jeho samotného tížily pochybnosti, co mu přinese budoucnost. Bedna se postupně přestala otřásat. Chlemtavé zvuky, které se z ní ozvaly, mu přinesly alespoň částečnou úlevu, protože si uvědomil, že démonovi konečně dali aspoň vodu. Jak se zdálo, prozatím je Favershamové chtěli oba uchovat naživu.

„Už jsou tady,“ řekl Charles a ukázal k obloze.

Na nebi se vznášely dva body jako ptáci kroužící nad kukuřičným polem. Pomalu, ale jistě se oba body zvětšovaly, až nakonec kousek od Favershamových a Arktura přistáli na nádvoří dva okřídlení tvorové, na nichž se leskly peří i srst.

Když plácali širokými křídly, aby je mohli složit, musel Arktur ustoupit o několik kroků zpátky. Ve vzduchu poletovalo několik žlutohnědých pírek. Tvorové připomínali okřídlené jeleny o velikosti koně a z čel jim vyrůstalo impozantní rozvětvené paroží. Přední nohy měli zakončené kopyty, avšak zadní zdobily spáry připomínající nohy sokola, včetně smrtelně nebezpečných drápů, které zatínali do země. Namísto obvyklého krátkého ocásku, jaký mívá jelení zvěř, se tito démoni pyšnili dlouhými ocasními pery.

Obě zvířata nesla postroje a uzdy z leštěné kůže a v sedlech seděly dvě jezdkyňe velkolepě ustrojené v tmavomodrých uniformách se zlatými epoletami a blyštivými zlatými knoflíky. Stáhly si z hlav kožené letecké kukly a z očí tmavé brýle a se zřetelnými úlevnými vzdechy si roztrásly vlasy skryté pod kuklami.

Jedna jezdkyňe sesedla, objala Charlese a políbila ho na čelo. Nádhernou tvář jí rámovaly zlaté vlasy. Arktur se zachvěl, protože pochopil, že je to Charlesova matka. Lady Favershamová platila po celém Hominu za jednu z největších krasavic.

Když se však obrátila k Arkturovi, krásnou tvář měla chladnou a krutou.

„To on je ten důvod, proč jsme tady?“ pronesla ledově a pozorovala chlapce přimhouřenýma očima. „Letěly jsme celou noc.“

„Kvůli tomu klukovi, ano, ale taky proto, že Charles není schopen urazit půlden cesty, aniž by přišel o svého démona!“ zavrčel lord Faversham. „Je potřeba ho dopravit do Vokanské akademie vzduchem, protože se nedá spoléhat, že by to dokázal sám, nemluvě o tom, že už se zpozdil k začátku akademického roku. Budeš mu muset dát nový invokační svitek, protože jinak by tam nesměl ani nastoupit. Je ohromná škoda, že svého perytona potřebuješ ke službě v Nebeském oddílu. Takže bude muset dostat toho druhého démona.“

„Tys ztratil svého kanida? Víš vůbec, co všechno musel tvůj otec riskovat, aby pro tebe tu fenku chytil?“ zasyčela lady Favershamová, chytila Charlese za ucho a její zlost propukla stejně náhle, jako se objevila na nádvoří. „Teď ti budu muset dát svého aracha, kterého jsem chytila teprve před pár týdny!“

Charles kňučel jako malé děcko a tahal matku za ruku, dokud ho se znechuceným zabručením nepustila.

Arktur lupal všechny informace, ukládal si do paměti jména různých druhů démonů a konečně zjistil, že ten jeho je samice. Tušil, že demony je možné nějak darovat prostřednictvím svitků, ale teď pochopil, že je napřed nutné je chytit. Jestli má přežít týdny, které ho čekají, potřebuje se naučit všechno, co se mu naskytne.

Jeho povědomí o světě invokátorů bylo mizivé. Žil vysoko na severu, daleko od jižní hranice Homina, kde docházelo k většině vojenských střetů. Ačkoli jeho země nebyla oficiálně ve válce s orkými kmeny, které žily při hranici, přece šlechtici se svými družinami a královská armáda hlídkovali po celé délce hranice, aby udržovali hominské území v bezpečí před občasnými loupeživými výpady orků. Město Boreas, v němž Arktur žil, však leželo na samém severu Homina, nedaleko hranic s územím elfů.

Sesedla i druhá jezdkyň, brunetka s dlouhými copy, jež jí spadaly téměř k pasu. Uctivě se uklonila lordu Favershamovi a pak začala upevňovat bednu ke koženému řemenu, který potom zapnula pod břichem svého zvířete. Všimla si Arkturova ostražitého výrazu, usmála se a zamrkala na něho. Odpověděl váhavým pousmáním, které se vytratilo v okamžiku, kdy na něho lady Favershamová lusklá prsty.

„Ty, kluku, kdyby o tebe neměl král takový zájem, pověšila bych tě na šibenici, než bys mrkl okem. Favershamům nikdo nebude nic krást, zvláště ne takový špinavý pohůnek od dobytka.“

Charles stojící za jejími zády věnoval Arkturovi nenávislný úsměv a přejel si prstem přes hrdlo. Arktur mu vzdoroval mrazivým pohledem, přestože měl pocit, jako by mu srdce sevřela ledová ruka. Tentokrát to byl jeho démon, kdo ho uklidňoval. Duchovním spojením k němu špěly vlny povzbuzení a podpory, protože démon vycítil, že chlapec zažívá velkou úzkost.

„Hlídej si záda, kluku,“ ucedila lady Favershamová, na kterou neudělalo nejmenší dojem, že se Arktur očividně příliš nebojí.

Kolem nich spěšně prošel sluha, který za sebou vlekl těžký kufr, a ten pak upevnil k perytonovi lady Favershamové.

„Dávej na to pozor,“ poroučel mu Charles a přistoupil blíž, aby kontroloval, jak sluha kufr zavěšuje. „Nestojím o to, abych měl všechno oblečení pomačkané jen proto, že to neuděláš pořádně.“

Sluha se uklonil a ve tváři se mu objevil polekaný výraz. Nemohl být o mnoho starší než Arktur a zdál se polomrtvý hladu. Arktur si v duchu gratuloval, že nemusí zůstat ve zdejší sídle jako sluha.

„Ofélie, víš určitě, že peryton podporučiце Cavendishové toho kanida unese?“ zeptal se lord Faversham manželky.

„Vždyť je to teprve štěně,“ odvětila lady Favershamová. „Kdyby byla úplně dospělá, tak by s ní mohl být na dlouhou vzdálenost problém, ale naštěstí jsi ji chytil ještě mladou.“

„Můj Hubert je silný jako býk!“ ozvala se podporučiце Cavendishová a zadržla poslední uzel na silných kožených úvazcích, jimiž byla bedna s kanidem zavěšena pod jejího démona. Znovu na Arktura zamrkala a chlapec se podívil, jak je mladá. Sotva jí mohlo být víc než osmnáct, a přesto nosila důstojnickou uniformu. Podporučiце se hladce vyšvihla do sedla svého démonického oře a pak poplácala na sedlo za sebou.

„Radši bychom měli vyrazit, jestli máme doletět do Akademie dřív, než padne tma. Protože povezu těžší náklad než vy, kapitánko Favershamová, asi bych měla odletět o něco dřív, pokud vám to nevádí,“ zeptala se invocátorka a pohládila Huberta po šíji.

Vokanská akademie... má to snad znamenat, že by tam měl studovat? To pomyslení Arktura vzrušovalo a současně děsilo.

Lady Favershamová odpověděla podporučici Cavendishové úsečným přikývnutím, upřela na Arktura poslední nenávistný pohled a pak se vydala k zámku. Arktur zaváhal, než přistoupil k perytonovi a pozvedl ruku. Podporučice Cavendishová ho za ni pevně uchopila a překvapivě snadno ho vytáhla nahoru za sebe. Démon rozepjal křídla a Arktur pocítil pod nohama pohybující se pletence Hubertových svalů.

„Pevně se drž,“ zamumlala jezdkyň, vzala jeho ruce a vložila si je kolem pasu. „Doufám, že máš silný žaludek.“

Peryton máchl perutěmi. A podruhé.

A naráz se ocitli ve vzduchu.

4

Svět se pod Arkturem rozvinul jako příkrývka sešitá z kousků různých tkanin, obilná a ostatní pole rozdělovala zemi na zelené, žluté a hnědé čtverečky. S každým máchnutím perytonových křídel se blížili bílé hradbě tvořené chomáči mraků, jež jim visela nad hlavami. Zanedlouho se vnořili do mlhy a obklopila je neposkvrněná běl, jakou Arktur ještě neviděl. Vychutnával chladný vzduch, otvíral ústa a na jazyk chytal kapičky vody. Ale až příliš brzy to skončilo, protože se vyřítili nad mračný příkrov a zalila je sluneční záře.

„Ty se opravdu držíš jako klíště, chlapče!“ uchechtla se podporučice Cavendishová a mlaskla na Huberta. Peryton zvolnil tempo letu a snesli se těsně nad hladinu mračen. Při každém záběru křídla se vznesli o něco výš, aby pak zase maličko poklesli.

„Omlouvám se,“ vydechl Arktur, který si až v té chvíli uvědomil, že jezdkyňi pevně svírá v pase. Povolil sevření a rozhlí-

žel se po okolních mracích. Připadalo mu, že plují nad mořem z bavlněného chmýří, měkkého a lákavého jako postel s matrací z prachového peří. Napadla ho divoká myšlenka, že by se do mračen vrhl, ale náhlá díra v mracích, kterou dohlédl až na zem hluboko dole, mu připomněla, kde vlastně je.

„Na to si zvykneš,“ řekla podporučice Cavendishová přes rameno. „Když jsem letěla poprvé, tak jsem zvracela jak najatá.“

„Moc bych si přál, abyste to byla neříkala,“ zasténal Arktur, protože ucítil, jak se mu náhle zachvěl žaludek. Nebyl sám, komu se z letu dělalo špatně. Cítil, že i démon v bedně pod ním zakouší nevolnost z toho, jak se jeho útočiště houpá sem a tam. Navíc byli oba hladoví, a to jim na klidu také zrovna nepřidalo.

Podporučice Cavendishová se v sedle pootočila a usmála se na něho.

„Poslyš, když spolu takhle poletíme celý zbytek dne, tak bychom se aspoň mohli představit. Já jsem Elizabeth Cavendishová. A co ty?“

„Já jsem Arktur. Moc rád jsem vás poznal,“ odpověděl. Nabídl jezdce ruku, a když se jí chopila, nemotorně jí potřásl. Napřed se zarazil, ale pak se odvážil zeptat: „Vy jste na důstojnici hrozně mladá, nebo ne?“

„No tohle, ty se s ničím moc nepářeš, co?“ zasmála se a odhodila si z tváře pramínek vlasů. „Je mi dvacet a zrovna jsem dokončila Vokanskou akademii. Ze všech, kteří absolvují Akademii, se stanou důstojníci, ale já jsem jenom podporučice, což je vůbec nejnižší důstojnická hodnost. Ale abych pravdu řekla, jsem ráda, že to tak dopadlo, protože čekám dítě. Čím menší budu mít odpovědnost, tím líp!“

„Vy čekáte dítě? Neměla byste odpočívat, místo abyste bojovala v armádě?“ podivil se Arktur a hned ještě víc uvolnil objetí kolem jejího pasu.

„Nesmysl,“ odsekla a dloubla ho loktem do žeber. „Možná tak za pár měsíců, ale až se bude blížit můj čas, tak pojedu hezky domů, děkuji pěkně! Většina urozených děvčat otěhotní, jakmile ukončí Akademii, když ne dřív, takže armádní velení pro nás má pochopení.“

„A proč s tím tak spěcháte?“ zeptal se Arktur.

„Copak ty nic nevíš?“ vyhrkla Elizabeth a plácla se do čela. „Pořád zapomínám, že jsi jenom prostý člověk. To je opravdu hodně zvláštní, musíš mi to cestou všechno povědět.“

Arktur se při tom jejím „jenom“ trochu naježil, ale vzápětí jí to zase odpustil. Ze všech urozenců, s nimiž se zatím setkal, byla k němu daleko nejmilejší, a nezdálo se, že by to mínila jako něco urážlivého.

„Šlechtici mívají děti brzy, protože jenom jejich prvorozený určitě zdědí schopnost přivolávat démony. Kdybych měla třeba zítra padnout v bitvě, tak by linie Cavendishů navždycky vymřela! A tak je lepší postarat se pro každý případ o následníka. Mám ale štěstí, protože létat s Nebeským oddílem je v téhle době docela bezpečné. Sloužíme jako zvědové, hlídáme lidskou hranici a jen občas se musíme vyhnout orckému oštěpu. Docela prostá záležitost.“

Znělo to celkem rozumně, ale Arkturovi na chvíli přišlo šlechticů skoro líto. Ani si nedovedl představit, že by se měl oženit tak mladý a nikdo by se ho neptal, jestli si našel protějšek, s nímž by ho spojila láska.

Elizabeth jako by mu uměla číst myšlenky. Zasmála se a s lupnutím otevřela přívěšek ve tvaru srdce, který měla pověšený na řetízek kolem krku. V medailonu spatřil drobnou malbu pěkného mladíka s vlasy myší barvy.

„Já jsem měla štěstí. Hodně brzy jsem našla muže, do kterého jsem se zamilovala. Pracoval jako sloužící v Akademii a je to neurozený člověk, zrovna jako ty. Jsi nejspíš jediný, komu to můžu vykládat, protože mě za to nebudeš odsuzovat. Je zvykem, že prvorozené šlechtické děti se žení a vdávají s potomkem jiného šlechtického rodu, který se narodil jako druhý nebo třetí. Takže jsem na Vokanské akademii vyvolala pořádné pozdvižení, to si dovedeš představit. Tak si říkám, že mám vlastně štěstí, když teď jdeš na Akademii i ty. Možná se zase bude mluvit o něčem jiném.“

Co Arkturova paměť sahala, sňatek urozence s prostým člověkem byl něčím neslýchaným. Svým způsobem ho to potěšilo,

protože si řekl, že třeba ne všichni šlechtici pohlíží na obyčejné lidi tak jako Favershamovi. Ale Elizabethina zmínka o klevetách v něm zase vyvolala obavy, jak ho asi v Akademii přijmou.

„No, jestli se tam máme dostat do večera, musíme přeletět pořádný kus země. Cestou mi můžeš povídat, jak ses dostal do téhle kaše.“

Trávili ve vzduchu hodinu za hodinou a přelétali nekonečnou oblačnou krajinu s občasným průhledem dolů na zemi. Arktur se snažil dolů příliš nedívat, protože pohyby perytonova hřbetu vyvolané záběry křídel nedávaly pokoj jeho žaludku. A tak se raději rozptyloval tím, že Elizabeth Cavendishové vyprávěl svůj příběh.

Vrátil se hluboko do dětství a vzpomínal na léta hladu a dřiny v sirotčinci a na nekonečné bití a týrání potom, co si ho koupil hostinský. Elizabeth jeho vyprávění téměř nepřerušovala, ale věděl, že poslouchá, protože občas ho požádala, aby jí něco podrobněji vysvětlil. Arkturovy osudy ji fascinovaly zrovna tak jako jeho život mladé šlechtičny, a domníval se, že neměla vůbec potuchy o trápení, jemuž musí čelit děti v hominských sirotčincích, přestože si vzala za muže neurozeného člověka. Několikrát měl dojem, že zahlédl slzu, která jí sklouzla po líčku, netušil však, jestli slzí kvůli prudkému větru, jemuž museli vzdorovat, nebo kvůli jeho vyprávění.

Slunce sklánějící se k západu vrhalo na oblačný příkrov růžový přísvit. Hubert začal pomalu klesat. Arktur došel na konec vyprávění. Jako by se mu ulevilo, když mohl všechno někomu vypovědět. Napadlo ho, že Elizabeth o něm teď ví nejspíš daleko víc než kdokoli jiný na celém světě.

Už se chystal zeptat, kde asi je ta Vokanská akademie, ale místo toho otevřel ústa a zůstal bez dechu, protože se mu právě objevila před očima. K nebi se vypínaly čtyři věže s cimbuřím, každá v jednom rohu obrovského šerého hradu. Půdorys stavby tvořil dokonalý čtverec, ale uvnitř zůstávalo prázdné půlkruhové nádvoří obklopené vysokými zdmi. Hrad obepínal příkop plný tmavé vody, který bylo možné překonat jen po mohutném pada-

cím mostě. V kalném soumrákném světle Arktur zahlédl stovky světélek poblíkávajících za úzkými okny. Obrovitá stavba, rozlehlá a skálopevná jako nějaká hora, překračovala svou velikostí všechno, co kdy viděl.

Elizabeth se svým démonem zkušeně klesala k nádvoří a kroužila, dokud nepřistáli na kamenném dláždění. Arktur ucítil záblesk úlevy, který mu předal démon v okamžiku, kdy jeho přepravní bedna s žuchnutím přistála na zemi.

Půlkruhové schodiště se zvedalo k těžkým dvoukřídlovým dubovým dveřím, tak vysokým a širokým, že Arktur ještě podobné neviděl. Na opačné straně nádvoří se krčila budova vrátnice s okny i dveřmi zakletými do oblouků a za ní už se černal průjezd k padacímu mostu.

„Nemůžu s tebou zůstat moc dlouho, Arkture,“ řekla Elizabeth a odepnula řemeny, na nichž visela bedna se zavřeným démonem. „Ale mám pro tebe radu. Nikomu nevěř, ani svým učitelům, protože ti jsou ze stejného těsta jako jejich studenti. Tvrdě se uč a využívej každé příležitosti, jaká se ti naskytne – urozenci si tě budou vážit jedině tehdy, když budeš lepší než oni. I tak tě někteří z nich budou pořád nenávidět. Ale je lepší, když tě nenávidí a zároveň si tě váží, než kdybys byl jen jejich obětí.“

„To budu, podporučice Cavendishová,“ odvětil Arktur a uctivě se jí uklonil. Nespokojeně zamlaskala a zvedla mu bradu.

„Drž hlavu pěkně zpřima a každému oplácej tak, jak se on chová k tobě. Tvůj starý život skončil. Ve výhni Vokanské akademie musíš překovat samotnou svou duši, jak se říká.“

Její pohled jako by se mu vpíjel do očí, takže nepochyboval, že všechno myslí smrtelně vážně. Zaťal zuby a přikývl.

„Nedovolím, aby se mnou jen tak zametali. Teď mám svého démona. Máme jeden druhého.“

Arktur se poprvé v životě necítil osamělý. Zvláštní pocit... Jako by mu z ramen spadla obrovská tíha.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se a ukázala na bednu vedle nich.

„Ještě mě pro ni žádné jméno nenapadlo.“

„No tak rychle nějaké vymyslí. Když zůstává démon dlouho bezejmenný, přináší to smůlu.“

Arktura tím zaskočila. Trápil si mozek a snažil se připadnout na nějaké ženské jméno pro svého démona. V životě narazil jen na nemnohé ženy, a ty se k němu zřídka chovaly pěkně, protože služebná děvčata v hostinci měla dost starostí s vlastními problémy a manželka hostinského byla stejně krutá jako její muž. Ale přece si na jedno jméno vzpomněl.

Patřilo vychrtlé odložené dívence, které se její rodiče zbavili, když už ji nedokázali uživit. Jmenovala se Sacharissa. Arktur ji vzal pod svá ochranná křídla a učil ji, jak obstát v drsném světě sirotčince. V noci lehávali spolu a navzájem se v ledové haluzně zahřivali; přitom si vyprávěli, jaký život si zařídí, až budou starší. Jejich plány se však neměly naplnit. Dívinka o rok později zemřela na zápal plic.

„Sacharissa,“ zašeptal Arktur. Zaštípaly ho slzy, jež mu vystoupily do očí, ale zlostně si je otřel.

„To je pěkné jméno,“ řekla tiše Elizabeth. Dopřála mu chvilku, aby ovládl rozrušení, než znovu promluvila.

„Mám takový pocit, že budeš potřebovat zbraň,“ zamumlala a zalovila v brašně uvázané za sedlem. Vytáhla dlouhý nůž, jehož ostří se ukrývalo v pochvě. Ta byla opravdu nádherná, měla okraje vykládané zlatem a kůži zdobily vyřezané závitové vzory a symboly invocátora. Klekla si před něho a připnula mu zbraň k levé holínce, protože pochva byla opatřená dvěma upínacími řemínky. Arktur zaslechl zaskřípění kovu, když Elizabeth vytáhla zbraň z pochvy a usmála se na něho. Čepel byla na dýku příliš dlouhá a na meč zase krátká, ale když mu zbraň podala, padla mu střenka do ruky jako ulitá. Zkusmo švihl čepelí a cítil, jak je celá zbraň vyvážená.

„Tomuhle se říká dirk nebo mečík. Když se ve vzduchu dostaneš do boje s démonem nějakého orckého šamana, potřebuješ čepel dost dlouhou, aby dokázala způsobit nějaké zranění, ale taky snadno ovladatelnou, aby ses mohl bránit ze všech stran – útok totiž může přijít z kteréhokoli úhlu. Tohle je vydařený kompromis. Pro mladého kluka jako ty se přesně hodí.“

Elizabeth nasedla na Huberta, zatímco on si omámeně prohlížel zbraň. Opravdu cenný kousek, krásně vypracovaný a s břitem

tak ostrým, že by se s ním mohl oholit. Ohromila ho velkomyslnost mladé podporučice. Nikdo mu dosud nic nedaroval – a rozhodně nikdy nevlastnil žádnou tak drahou věc.

Že Elizabeth odlétá, to si uvědomil, teprve když mu tvář ovanul vzduch rozvířený Hubertovými perutěmi.

„Arkture, máš v sobě něco velkého,“ volala na něho jezdčyně, kterou přes šum vzduchu sotva slyšel. „Pamatuj na to, co jsem ti říkala!“

Arktur se za ní díval, dokud se i s perytonem neztratila na černém pozadí oblohy, a mrzelo ho, že jí ani nestačil poděkovat.

Pak zaťal zuby a otočil se čelem ke dvoukřídlovým dveřím.

„Tak dobře,“ zamumlal a položil ruku na bednu vedle sebe. „Dejme se do toho.“

5

Arktur zarazil dirk do příhodného místa na hraně bedny a zapáčil. Dřevo pod tlakem zavržalo, pak povolily hřebíky a víko dopadlo na zem vedle bedny.

Zevnitř se napřed ozvalo tiché zavrčení a pak Sacharissa vyskočila ven. Srst měla naježenou, stále vrčela a otáčela se kolem dokola, aby se rozhlédla po okolí. Uklidnila se, teprve když konečně spatřila Arktura. Očichala mu nohy a pak mu drsným mokrým jazykem olízla ruku.

„To bude dobré, Sachi. Tady nám Favershamovi neublíží. Tedy pokud do toho budu mít co mluvit.“ Arktur znovu vytáhl dirk, aby obdivoval lesklou čepel, a potom zase ostří skryl do pochvy přivázané na botě.

Přes měsíční kotouč se připlazil mrak a celé nádvoří utonulo ve tmě. Arktur sotva viděl vchod do budovy, ale přesto klopýtal vzhůru po schodech s rukou nataženou před sebe. Sacharissa

ho těsně následovala a při snaze držet se co nejbliž mu narážela hlavou do lýtek.

Než stačil zabouchat na dveře, samy se nečekaně otevřely. Za nimi se rozlévala jasná zář, takže si musel zaclonit oči, aby viděl na postavu s pochodní v ruce, která vykročila do vchodu. Když Arkturovy oči přivykly světlu, zůstal civět jako zkamenělý. Před ním stál trpaslík!

Pochopitelně už o trpaslících slyšel, ovšem v severních končinách Homina, kde vyrůstal, byli jen zřídka k vidění. Tenhle vypadal skoro přesně tak, jak si je představoval – sahal mu tak kousek nad žaludek. Podsaditý jako všichni z jeho rasy, s dlouhými ryšavými vlasy staženými do koňského ohonu a zapletenými kníry i plnovousem. Na sobě měl prostý stejnokroj sloužícího nevýrazné zelené barvy, v pase stažený rudou šerpou.

„Vítejte ve Vokanské akademii, můj pane,“ pravil hlubokým, uctivým hlasem. „Prosím, pojdte dovnitř do tepla.“

Arktur, stále ještě neschopný slova, udělal, oč ho trpaslík žádal. Sacharissa si trpaslíka podezřívavě očichala a pak se ochranitelsky posadila vedle Arktura.

„Vidím, že už máte kanida. Výborný druh, dovolíte-li mi takovou poznámku.“ Trpaslík přistrčil démonovi k nosu dlouhý, mozolnatý prst, aby si ho mohl očichat. Sacharissa pohrdavě zafrkala, švihla ocasem, pak se ale zvedla a vešla do hradu.

Vstoupili do obrovské síně, z níž po obou stranách stoupala vzhůru točitá schodiště. Přerušovaly je podesty, jimiž se vycházelo celkem do pěti pater, která lemovaly balkony s pozlaceným železným zábradlím. Strop síně nesly obří dubové trámy, a v jeho středu Arktur zahlédl skleněnou kupoli, která propouštěla do síně denní světlo. Na stěnách kolem dokola celého sálu viděl spoustu držáků s hořícími loučemi, jež vrhaly na podlahu tuňky mihotavého světla, v němž se mramorová podlaha leskla jako vlnící se vodní hladina.

„Tomuhle říkáme atrium. Pěkné, že?“ prohlásil pyšně trpaslík.

„To ano,“ vydechl Arktur. Na konci síně byly vsazeny ve stěně další dvoukřídlové dveře, právě tak velké jako ty, jimiž právě vešel. Nejvíce ho však ohromil oblouk klenoucí se nad nimi,

protože ho pokrývaly detailně vytesané podoby snad tisícovky svíjejících se démonů. Místo očí měli vsazené broušené jiskřící drahokamy a pohyblivé stíny vrhané loučemi jako by těm podivným tvorům vdechovaly život. Pokoušel se mezi nimi najít kanida, jako byla Sacharissa, ale zdálo se mu to skoro nemožné, protože kamenný oblouk zdobily nespočetné druhy démonů.

„Pojďte se mnou, pane. Musím vás zavést do vašeho pokoje. Většina ostatních šlechticů spí, ale ráno se s nimi budete moci seznámit. Máte nějaká zavazadla?“ zeptal se trpaslík.

„Žádná zavazadla,“ a pootočil se, aby trpaslík viděl batoh pověšený na zádech. „Ale okamžiček, já nejsem...“

„Pojďte za mnou,“ zavelel mu trpaslík, ještě než stačil Arktur dokončit větu. „A smím-li prosit, držte svého démona zticha – raději bychom neměli nikoho vzbudit.“

Trpaslík ho vedl k východnímu schodišti a pochodeň držel vysoko nad hlavou, aby viděli na cestu. Pokračovali po schodech až do nejvyššího patra, a pokaždé, když míjeli nižší podlaží, zahlédl Arktur na stěnách fascinující tapiserie. Poněkud ho zklamalo, že když konečně vyšli ze schodiště a ubírali se dlouhou chodbou, viděl téměř holé stěny. Nicméně ho uchvátila stará brnění, která lemovala chodbu. Někdy měla zmačkaný prsní pancíř nebo rozpolcenou helmu, což jasně svědčilo o faktu, že v nich kdysi bojovali skuteční válečníci, a musel polknout, když si uvědomil, že stopy na zbroji zanechali tvorové, jimž možná jednoho dne bude muset sám čelit. Sacharissa vycítila jeho strach a tiše zakňučela, ale poškrábal ji za ušima a ztišila se.

Několikrát míjeli orcké oštěpy nebo hlavice šípů uložené na sametových poduškách v zasklených vitrínách, ale trpaslík kráčel hodně rychle, což bylo vzhledem k jeho krátkým nožkám s podivem, takže Arkturovi nezbyval čas, aby si trofeje prohlédl podrobněji. Zdálo se mu, že jdou už hotovou věčností, než se trpaslík zastavil u jedněch dveří a otevřel je.

„Dám řediteli Akademie vědět, že jste dorazil. Vaše uniforma je na posteli, i když vím, že většina z vás si nechá u krejčího ušít novou. Ale je tam, kdybyste ji chtěl. Pokud byste potřeboval cokoli dalšího, tak nechte zavolat mě, jmenuji se Ulfr. Udě-

lám, co bude v mých silách, abych vám pomohl.“ A opět, než stačil Arktur otevřít ústa, Ulfr ho postrčil do pokoje a zavřel za ním dveře.

Místnost byla ohromná, skoro tak prostorná jako stáj, v níž Arktur pracoval u hostinského, s vysokým stropem a svícem, na němž hořely do kruhu uspořádané tenké svíce. Stěny zahalovaly plátěné rolety rudé a zlaté barvy a podlahu kryl huňatý bílý koberec, po němž se Sacharissa začala okamžitě válet a vytírat si do něho hřbet.

Sloupkovou postel královských rozměrů vyplňovala matrace tak vysoká a měkká, že bylo obtížné vůbec se na ni vyškrábat. Arktur nelenil, vrhl se do postele a vychutnával pružnou poddajnost matrace a hebkost saténového ložního prádla.

„Tak, hop nahoru, Sacharisso! Tady je pro nás oba místa dost,“ zasmál se Arktur a poplácal na postel vedle sebe. Sacharissa vzrušeně ňafla a jediným plavným skokem hupsla na lůžko. Tlapy se jí zachytily v uniformě poskládané v nohách postele, takže Arktur musel oblečení vyprostit. Pak je podržel před sebou, aby si je prohlédl.

„Paráda,“ pravil. Na dvouřadém saku ušitém z temně modrého sametu zářily zlaté knoflíky. Zdálo se mu na vojenskou uniformu příliš zdobné, ale nebyl přece žádný odborník a oblečení Elizabeth Cavendishové bylo zrovna tak naporádké. Spustil nohy z lůžka, svlékl se a natáhl si uniformu. Příjemně ho překvapilo, že mu padla jako ulitá a její materiál se mu zdál právě tak měkký jako postel, na níž seděl.

„Na tohle bych si mohl zvyknout,“ zabručel a šimral Sacharissu pod bradou. Život se mu naráz nezdál vůbec špatný.

Ze zamyšlení ho vytrhl zvuk kroků zvenčí z chodby. Prudce se otevřely dveře pokoje, jenže tentokrát nevstoupil trpaslík.

Ve vchodu stál svalnatý muž, tak vysoký, že se musel shýbnout, aby prošel. V rudé generálské uniformě vyhlížel skvostně. Na ramenou se mu leskly epolety lemované třásněmi a hrudník mu zdobilo několik řádek vyznamenání. Plavé vlasy se mu kadeřily do vln a ty spadaly až na ramena jako zlatavá hříva. Když vstoupil, usmíval se, ale jakmile spatřil Arktura, celý ztuhl. Měl

pěknou tvář s tvrdě řezanými rysy a hranatou čelistí, teď však zošklivěla, protože se zkřivila do zuřivého šklebu.

„Ulfre!“ zařval generál a zaťal ruce v pěst. „Pojď sem, okamžitě!“

„Copak je, lorde Forsythe?“ zeptal se trpaslík a přiběhl k němu. Oči klopil k zemi a uklonil se, když se k němu Forsyth obrátil.

„Proč je ten venkovský balík v pokoji Charlese Favershama?“ zeptal se temně a hrozivě.

„On je..., ale on...,“ koktal Ulfr a nervózně těkal pohledem z Arktura na Forsytha.

„Ale nic!“ zavrčel Forsyth, popadl trpaslíka za vousy a pozvedl tak, že musel stát na špičkách.

„Okamžik, prosím!“ ozval se Arktur a vstal. „Já jsem mu nestačil říct, kdo jsem...“

„S tebou si to hned vyřídím!“ štěkl na něho Forsyth a v šedých očích se mu zlověstně zablesklo. Arktur ztichl, došla mu řeč. Jed v hlase toho muže mu změnil vnitřnosti v kusy ledu.

„To bylo nedopatření, můj pane. Říkal jste mi, že má dnes večer přijet pan Charles, tak jsem předpokládal...“ Ulfr své vysvětlení nedopověděl.

„Tys předpokládal, že tenhle špinavý sirotek je syn lorda a lady Favershamových, ano?“ křikl lord Forsyth a pozvedl trpaslíka ještě výš.

Náhle udeřil trpaslíka do hlavy tak silně, až u toho zamručel. Ozvalo se ošklivé křupnutí kloubů pěstí o lebku a Ulfr se svalil na zem jako podtatý. Taková rána by připravila normálního člověka o vědomí, ale trpaslíkem otřásla jen na chvíličku a pak už sevřel bolavou hlavu do dlaní.

„Půlčlověk a napůl blbec. Tahle kombinace se často vyskytuje společně.“ Forsyth se zasmál a promnul si ruku. Arktur zaslechl rasistický výraz půlčlověk a znechutilo ho to. Sacharissa vycítila vztek svého pána, tiše zavrčela a udělala několik kroků směrem k Forsythovi, ale Arktur ji okamžitě v myšlenkách uklidňoval. Nestál o to, aby se celá situace ještě zhoršila.

„Až se ti vrátí rozum, tedy jestli vůbec nějaký máš, odvedeš toho křupana do té prázdné místnosti na vršku severovýchodní

věže,“ poručil Forsyth. Pak vyšel z pokoje, aniž by se po nich ohlédl.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Arktur a snažil se trpaslíkovi pomoci na nohy.

„Jdi ode mě, člověku,“ zachrchlal trpaslík. Arktur ho pustil, jako by ho píchl šídlem.

„A vy se dívíte, proč se trpaslíci proti vám tak často bouří,“ trpce zamumlal Ulfr a tiskl si ruku ke spánku. Na boku hlavy už se mu začala nalévat pořádná podlitina.

Arktur chápal nenávisť trpaslíků vůči lidem, protože i on věděl, že lidé před tisíciletími trpaslíky přemohli a od té doby je utlačovali tak, že se ve vlastní zemi stali druhořadou rasou.

„Já nejsem jako on,“ zašeptal.

„Nikdo není jako Abdiáš Forsyth,“ opáčil Ulfr a zvedl se z podlahy. „Ale když on je černý, tak ty jsi šedý. Nakonec jste všichni pošpinění zlem, které je vlastní lidské podstatě.“

Arktur polkl ostrou odpověď a začal sbírat své věci. Sotva to stihl, protože Ulfr už vycházel z místnosti.

„Doufám, že tam, kam mě vedeš, bude aspoň postel,“ řekl Arktur a vlekl za sebou neochotně se ploužící Sacharissu. Očividně se jí nechtělo opouštět ten báječný koberec v Charlesově pokoji.

„Všechno základní vybavení budeš mít. Ředitel tam posílá studenty za trest, když nějak poruší školní pravidla. Něco jako samotka, dá se říct,“ odsekl Ulfr a na konci chodby se vydal vzhůru dalším schodištěm.

„Co je to ředitel?“ rozlehl se Arkturův hlas stísněným prostorem schodiště.

„Takový zdejší šéf. Řídí Akademií, rozhoduje o tom, kdo už ji absolvoval, a sestavuje školní osnovy. Prostě nejvyšší šéf ve Vokanské akademii.“

„A kdy se s ním setkám?“ ptal se Arktur. Ulfr si ho nevšímal a vešel do prázdné místnosti s dvojicí dveří. Zavedl ho k těm levým a jimi prošli do úzké chodbičky.

„Tady jsou skladiště,“ zabručel Ulfr a ukazoval na stejné dveře po obou stranách chodby. Když došli až na samý konec, otevřel

poslední dveře a strčil Arktura do pustého pokojíku s pryčnou a tenkým slavníkem v koutě, obyčejným stolkem a skříni postavenou u protější zdi. Úzkou otevřenou střílnou pro lučištníky protahoval do pokojíku ledový průvan a Arktur okamžitě cítil, jak mu na předloktích naskakuje husí kůže.

„Domov, sladký domov. Kdybys něco potřeboval, tak si to nech pro sebe. Mně platí, abych sloužil šlechtickým dětičkám, a ne zrůdám jako jsi ty. Selský invocátor. To přece není normální!“ Ulfr zavrtěl hlavou a chystal se odejít.

„Počkej. Chtěl bych řediteli povědět o tom, jak mizerně se tady zachází se služebnictvem. Kdy se s ním setkám?“ zeptal se Arktur ještě jednou a doufal, že se s trpaslíkem přece jen usmíří.

Ulfr se obrátil, podíval se na chlapce a kysele se usmál.

„Už ses s ním setkal. Ředitelem je Abdiáš Forsyth.“

6

Arktur se probudil odpočatý i navzdory studeným závanům větru, který se dral dovnitř nezaskleným oknem. Sacharissa se kolem něho ovinula jako poněkud zatuchlý kožich a udržovala ho celou noc v příjemném teple.

Vymanil se z démonova objetí, na což Sacharissa reagovala ublíženým zakňučením, a postavil se doprostřed komůrky a tam se třásl chladem. Vytáhl zpod kanida chatrnou přikrývku a zahalil se do ní.

„Vstávat, lenochu, musíme najít umývárnu a trochu se dát do pořádku. Na prvním dojmu hodně záleží.“

Sacharissa se překulila přes hřbet a potom na něho lítostivě zamrkala všema čtyřma očima.

„Žádné takové,“ zazubil se Arktur. „Tím, že se budeš chovat jako malé štěně, si tady nic nevyžebraš.“

Zafrkala a předstírala, jak ji to velice otravuje, než se do-vlekla ke dveřím a čenichem je otevřela. Arktur ji následoval do chodby, minuli skladiště a sestoupili po schodech. Čenichala s nosem u země, jako by šla něčemu po stopě.

„Doufám, že nás nevedeš ke kuchyni,“ zamumlal Arktur, který se držel za ní. „Potřebujeme najít umývárnu.“

Sacharissa jako by pochopila přesný význam jeho slov. Otočila hlavu a podívala se mu do očí. Když se setkali pohledem, Arktur pocítil, jako by se spojení mezi nimi rozzářilo a na krátkou chvíli získaly jeho vjemy netušenou ostrost. Zvuky zněly přesněji, pachy cítil silně a živě. Pouze jeho vidění se zhoršilo, modrobílé odstíny svítání se změnily v odstíny šedé a zvláště se mu proměňovaly před očima.

Pod náparem nezvyklého zážitku se až zakymácel a musel se opřít o stěnu. Změna vjemů odezněla stejně rychle, jako ji pocítil, ale stačil identifikovat pach, který Sacharissa sledovala. Vůni vody.

„Tak kupředu,“ usmál se Arktur a pobídl ji do kroku. Usmíval se a v duchu si připomínal nečekaný prožitek. Nejvíc ho zaskočilo, že Sacharissa nevidí barvy. Kdo tohle mohl tušit?

Pustila se dolů po točitém schodišti a dovedla ho až do atria, nosem stále rejdic při podlaze. Očividně bylo ještě příliš časně, protože celý hrad byl bez života a tichý jako hrobka, takže skoro vyskočil z kůže, když z jednoho balkonu nahoře na něho kdosi zahalekal.

„Arkture!“ vyštěkl Abdiáš Forsyth, který se nakláněl přes kovové zábradlí o poschodí výš. „Kdo ti dovolil opustit pokoj?“

Ještě než stačil Arktur odpovědět, Abdiášova hlava se ztratila a na schodišti se ozvaly chvatné kroky. Ředitel se z něho vynořil se zarudlou tváří a obviňujícím prstem ukazoval na Arktura, jako by mířil zbraní.

„Omlouvám se, pane, ale potřebuji použít... zařízení,“ odpověděl Arktur a vložil do hlasu co nejvíc uctivosti. „Nechtěl jsem porušit žádné pravidlo.“

Zmínku o pravidle připojil víceméně automaticky, protože ze služby u hostinského si přinesl poučení, že uctivost ho může

uchránit před výpraskem, nebo ještě před něčím horším. I tentokrát dosáhl žádoucího účinku, protože Abdiáš se zastavil v půlce kroku.

„No... To je zřejmě omluvitelný důvod,“ zabrblal neochotně a spustil paži k tělu. Pak Arktura obešel, aby si ho prohlédl.

Chlapec sklonil hlavu a pozoroval Abdiáše přes řasy přivřených očí, aby zachytil každý náhlý pohyb. Šlechtic však místo rány pozvedl klouby prstů Arkturovi bradu a spokojeně přikývl.

„Nu, těší mě, že víš, jak dávat najevo úctu starším. A taky lepším než ty, že ano,“ pravil, vložil mu ruku na rameno a postrčil ho mimo dveře, k nimž chlapec mířil.

„Tvoje ranní hygiena bude muset počkat. Král mě požádal, abych zjistil, jakou máš úroveň naplnění. Pojď se mnou.“

Arktur polkl zasténání a následoval Abdiáše vzhůru do schodů. Sacharissa ťapkala za nimi a tiše kňourala, protože vycítila Arkturovu nervozitu. Po chvíli se Abdiáš obrátil na patě a kopl po Sacharisse, ale ta mu uskočila a zavrčela.

„Jestli nedokážeš svého démona ovládat, aby přestal vydávat ty příšerné zvuky, tak ji umlčím nadobro,“ vyštěkl Abdiáš.

„Zůstaň, Sacharisso,“ rychle vyhrkl Arktur a ukázal na podlahu. Naklonila hlavu na stranu, jako by se chtěla zeptat, jestli to myslí vážně.

„Buď hodný pej...“ zarazil se, „... démon a čekej tady na mě. Určitě to nebude trvat dlouho.“

Vrhla na něho lítostivý pohled, ale pak si lehla a složila hlavu na přední tlapy.

„Hodná holka,“ pochválil ji. Abdiáš cosi zabručel, ale pak pokračoval v chůzi chodbou.

Několik minut kráčeli mlčky, ale Arkturova zvědavost převážila nad obavami.

„Co jste mínil tou ‚úrovní naplnění‘, pane?“

„Různé druhy démonů mají rozličné úrovně démonické energie. Například kanid je démonem sedmé třídy neboli sedmé úrovně. To znamená, že když jsi ho byl schopen přivolat, musíš být invokátorem nejméně s úrovní sedm,“ odpověděl Abdiáš, aniž by se po něm otočil.

Arktur zjistil, že míří k jihozápadní věži. Když zabočili k místu, odkud podle něho muselo vést schodiště až k jejímu vrcholu, vešli do prostorné kruhové místnosti, jejíž strop se nacházel desítky metrů vysoko, až pod střechem věže.

Uprostřed síně stál podivný sloup, sestavený z rozličných segmentů osazených různobarevnými krystaly. Sloup byl tak vysoký, že sahal až k téměř nedohlednému stropu a Arktur musel hodně zaklonit hlavu, aby zahlédl jeho vrchol.

„Přilož dlaň k měřiči míry naplnění,“ přikázal mu Abdiáš, a ještě než stačil Arktur uposlechnout, zatlačil mu na ramena, takže ho přinutil pokleknout. Uchopil jeho ruku a přitiskl ji k chladným drahokamům.

Arktur okamžitě pocítil, jak se mu z těla cosi odčerpává a protéká dlaní do vzácných kamenů. Případalo mu to studené jako led a s úžasem si všiml, že kolem obrysu dlaně se objevila kobaltově modrá záře.

„To, co teď cítíš, je mana, kterou do sebe vsává měřič míry naplnění.“

„Ma-mana?“ vykoktal Arktur. Podivný proud mu vířil v krvi a chladil ho pod kůží.

„Ano, mana je moc, kterou používáš při vytváření zaklínadla. Brzy se o tom poučíš víc, možná už dnes, když budeš mít nastrožené uši.“

Z těla mu unikl poslední zbytek many a pak se její tok obrátil. Vyvolával však velmi odlišný pocit. Horký a divoký, ostře kontrastující s tím, co Arktur pocítoval ještě před okamžikem.

Segment vykládaný drahými kameny, jehož se dotýkal, začal hučet a rozsvítit se. Krátce nato se rozsvěcovaly další segmenty navrstvené nad ním a každý vydával tlumené hučení. Síně sedmkrát ozářila nová barva světla, zatímco bručení kamene pozvolna utichalo. A byl nejvyšší čas, protože Arktur měl dojem, jako by byl až do krajnosti naplněný kousavou energií. Pocítil ve svém nitru jakousi horkost rozlévající se směrem k pokožce. Zrovna když už si myslel, že je po všem, rozzářil se ještě osmý segment.

„Invokátor osmé úrovně,“ prohlásil Abdiáš s nezastíraným překvapením. „To je... víc než průměr..., zvlášť u invokátora

tak mladého, který má svého démona teprve krátce. Nevycvičení šlechtici, kteří právě nastoupí na Akademii, mívají úroveň sedm, kterou jsem předpokládal i u tebe. To je opravdu moc zajímavé. Nepochybuji, že král z toho bude mít podobný dojem.“

„A co to znamená?“ zeptal se Arktur a masíroval si zápěstí, které Abdiáš konečně pustil. Měl z ředitelových slov obavy. Nebylo by třeba lepší, kdyby se ukázalo, že je slabším invokátorem?

„To značí, že tvoje neobvyklost spočívá jen v tom, že jsi prostý člověk, ale jinak to není úroveň ani příliš vysoká, ani nízká. Spadáš do běžného intervalu míry naplnění, jakou můžeme u novice očekávat. Taky to znamená, že můžeš ke svému kanidovi sedmé třídy přivolat ještě démona třídy první, například hemživce. Ovšem jak se budeš učit různým uměním invokátora, úroveň tvého naplnění se bude časem vylepšovat, takže budeš moci přivolávat i mocnější demony.“

Arkturovi se ulevilo. Když je v normě, pak by mělo být všechno v pořádku. Už tak byl výjimečný, a ještě by mu tak scházelo, aby v něm král viděl třeba nějakou hrozbu. Když ho Abdiáš vyváděl z místnosti, nedokázal se ubránit ještě další otázce.

„Co je to hemživec?“

Abdiáš dramaticky povzdychl a pak se k němu obrátil čelem. Sáhl do kapsy a vytáhl svinutý kus kůže. Když jej rozvinul, Arktur hned viděl, že je vlastně stejný jako ta kožená podložka, kterou našel v Charlesově sedlové brašně – čtverec hnědé kůže, na jehož obou stranách byl vyrytý černý pentagram. Abdiáš podložku položil na podlahu a dotkl se jí špičkou prstu.

Pentagram zazářil fialovým světlem, zrovna jak se to jemu přihodilo ve stáji. Tentokrát se však neobjevila vybuchující koule, ale ze zářícího symbolu vykvetla nehmotná vlákna bílého světla a propletla se jako nitě v tapiserii. Za chvíli se z nich zhmotnil jakýsi hmyzí tvar, bílé světlo pohaslo a objevila se skutečná barva přivolaného démona.

Připomínal obrovitého brouka, tak velkého, že se sotva vešel na ředitelovu dlaň. Měl tmavě červený krunýř, z něhož vzadu trčelo jedové žihadlo jako u sršně, a na hlavě zacvakala ostrá kusa-

dla, nad nimiž seděla dvojice černých očí, které upřeně zíraly na Arktura. Ozvalo se zafrčení typické pro vzlétající hmyz, démon se vznesl do vzduchu a pak se usadil na Abdiášově rameni.

„Hezký kousek, což?“ řekl Abdiáš a pohladil hemživce po krovkách. „Rubens patří k mým slabším démonům, ale zato je ohromně užitečný. Slouží mi v Akademii jako oči a uši – stačí, abys udělal jeden chybný krok, a už se vrací ke mně, aby to ohlásil. Pokud už jsem to ovšem sám neviděl.“

Sáhl znovu do kapsy a vytáhl kousek zvláštního kamene. Vypadal jako zlomek plochého skla, ale Arktur si všiml, jak se v jeho vyleštěném povrchu odráží okolní prostředí. Abdiáš jím poklepal na krovky svého hemživce a nastavil kámen tak, aby na něj Arktur viděl. Napřed si myslel, že hledí na kousek zrcadla, ale jakmile se Rubens vznesl do vzduchu, pochopil, že obraz v kameni přesně odpovídá tomu, co vidí broučí démon.

„Vidoucí kámen a invokační podložka jsou dvě nejdůležitější věci, které nosí invokátor ve vaku se svými potřebami,“ kázal Abdiáš. Pak vrátil kámen do kapsy a svinul koženou podložku. „Démon obvykle přebývá uvnitř těla svého invokátora a odtud je možné ho pomocí kožené podložky přivolat ven a zase ho vstřebat zpátky. Díky vidoucímu kameni můžeš s démonem sdílet to, co vnímá on, i zvuky a pachy, ovšem musíš přitom hledět do kamene, abys viděl, co pozoruje on. Ty bys samozřejmě viděl jen černobílý obraz. Kanidi a jejich různí bratrance jsou všichni barvoslepi.“

Arktur se usmál, když mu ředitel potvrdil jeho domněnku. Ale zdálo se mu hodně divné, že to dokázal, byť nakratičko, i bez vidoucího kamene. Tohle bude muset později prozkoumat. Skutečnost, že je možné Sacharissu nějak „vstřebat“ do vlastního těla, ho naplňovala vzrušením i úzkostí. Dá se něco takového opravdu udělat?

„Dobře, na jeden den toho bylo až dost. Já jsem tvůj ředitel, ne učitel,“ zavrčel Abdiáš a zavrtěl hlavou, jako by ho samotného překvapilo, že toho nováčkovi tolik napovídal.

„Děkuji, lorde Forsythe.“ Arktur se zdvořile uklonil a nabídl Abdiášovi ruku. „Už se těším, až se budu moci naučit

všechno ostatní. Chtěl bych vás požádat, kdyby to bylo možné, abyste mi ukázal cestu zpátky k Sacharisse a řekl mi, kde najdu koupelnu?“

„Nejsem žádný tvůj sluha, ty nestydatý kluku!“ odsekl Abdiáš, nabídnuté ruky si ani nevšiml a vydusal z místnosti. „Tvého démona můžeme sebrat, protože je to po cestě, ale na nějaké umývání teď není čas – musíš s tím ještě počkat. Teď je doba snídaně. Budou tam všichni studenti. Nejvyšší čas, aby ses s nimi seznámil...“

7

Když Abdiáš vedl Arktura do jídelny, nejprve prošli atriem a odtud zamířili průchodem, který byl zaklenutý obloukem s nesčetnými figurami démonů. Sacharissa řekla vedle nich a tvářila se ochranně. Když prošli dveřmi a vzduch naplnila vůně jídla, začala vzrušeně čenichat.

Prostorná síň byla zařízena nízkými kamennými stoly, mezi nimiž pobíhali sloužící s podnosy plnými jídla. Někteří z nich byli trpaslíci s mohutnými zapletenými vousy a dlouhými vlasy staženými do ohonů. Mezi nimi Arktur zahlédl i Ulfra, jehož obličej zdobila fialová podlitina, která se mu objevila přes noc na čele.

Středu celé jídelny dominovala vskutku veliká socha zpodobňující mohutného muže s krátkým plnovousem, ustrojeného v brnění. Pohled kamenných očí jako by mířil přímo na Arktura a sledoval ho, jak postupuje dál do místnosti. Sochu její tvůrce vypracoval do takových detailů, jako by skutečný živý obr rázem zkameněl.

V rozlehlé jídelně obsadili učedníci jen několik málo stolů. Seděla tu rozmanitá sešlost chlapců a děvčat, kteří na ně všichni zírali. Arktur si však víc všímal vysoko navršené slaniny a vaječ, nos mu naplnila vůně zvěřiny a náhle měl ústa plná slin.

„Dobré ráno, studenti,“ zavrčel Abdiáš, který o několik kroků přešel Arktura a teď zůstal v očekávání stát. Pátravě se rozhlížel po snídajících učednících.

„Dobré ráno, pane řediteli Forsythe,“ odpověděli poslušně studenti, i když to znělo spíš otráveně než uctivě.

„Rád bych vám představil našeho nejnovějšího učedníka...“ Odmlčel se a v té chvíli si Arktur všiml, že mezi ostatními sedí také Charles Faversham a upírá na něho nenávidný pohled. „A vida, tak Charles Faversham konečně taky dorazil. Už vám všechno pověděl?“

Několik učedníků kolem stolu přikývlo a Abdiáš se usmál.

„V tom případě vám povím jen stručné shrnutí událostí, které vedly k tomu, že se ve Vokanské akademii objevil student, který nepochází ze šlechtického rodu. Charles cestou sem zapomněl schovat invokační svitek. Tuhle mladý Arktur ho ukradl.“

Charles na lavici rozpačitě poposedl a věnoval Arkturovi další zlověstný pohled. Dalo se předpokládat, že tuhle část nejspíš Charles ze svého líčení celé příhody vynechal. Abdiáš jako by si Charlesových rozpaků vůbec nevšiml a lhostejně mluvil dál.

„Jakousi hříčkou přírody se stalo, že se mu podařilo přivolat démona, jehož lord Faversham polapil pro Charlese. Po důkladném vyšetření král Alfric rozhodl, že je v nejlepší zájmu Homina, aby chlapec dostal řádný výcvik.“

Jeden z mladých šlechticů vstal, vysoký, podsaditý chlapec s hranatou čelistí a čupřinou blondatých vlnitých vlasů.

„Jak je to možné, otče?“ zeptal se a s odporem se podíval po Arkturovi. „Tehle dar se přece dědí pokrevním příbuzenstvím, nejde o žádnou náhodně získanou schopnost.“

„Nevyrušuj, Zachariáši,“ pokáral ho mírně Abdiáš a tlakem na ramena ho znovu posadil. „Ale zasáhl jsi přímo středobod tohoto problému. Král Alfric mi položil přesně tutéž otázku. Ovšem mám pro vás ještě jedno oznámení. Musím opustit místo ředitele Vokanské akademie, přestože jsem v něm sloužil jen krátce. Král žádá, abych vedl vyšetřování této mimořádné události a zjistil, jestli je Arktur jen nějaká zrůda, anebo jsou v Hominu ještě jiní takoví jako on.“

Arktur přeskakoval pohledem z Abdiáše na Zachariáše, až se konečně přesvědčil, že je spojuje rodinná podoba. Z výrazu ve tváři řediteleova syna se zdálo, že mu poněkud spadl hřebínek, ale když pohlédl na Arktura, zle se zamračil.

„Být ředitelem Akademie je daleko důležitější, otče. Tohle poslání je pod tvou úroveň,“ zamumlal Zachariáš.

„Myslíš, že to dokážeš posoudit líp než král?“ vyštěkl Abdiáš a zpražil syna pohledem. „Princi Harolde, proč myslíte, že mě váš otec odvolává z místa ředitele?“

Arkturovi se rychleji rozbušilo srdce, když vstal chlapec se světlými vlasy a pronikavými šedými očima. Na hlavě měl nasazenou stříbrnou obroučku posázenou rubíny. Takže na Akademii studuje i králův syn!

„Lorde Forsythe, tyto důvody jsou myslím celkem tři. První je v tom, že při posledním povstání trpaslíků zahynulo několik osob z urozených rodů, a mohlo by k tomu dojít znovu, kdyby se zhoršil průběh dosavadních srážek s orky. Pokud by neurození mohli rozšířit naše řady, pak bychom mohli podstupovat menší riziko a nebezpečnější úkoly přenechat jim.“

Charles se při princových slovech usmíval a zašeptal Zachariášovi něco do ucha. Arktur zaslechl něco jako „živé štítý“.

„Výborně, Harolde. Za druhé?“

„Jestli se mezi obyčejnými lidmi rozšíří schopnost přivolávat démony, znamenalo by to pro nás určitou hrozbu. Když je budeme držet v naší blízkosti, omezíme nebezpečí, že by nám mohli uškodit.“ Princ hovořil věcně, ale přitom se vyhýbal pohledu na Arktura, jako by se za svá slova styděl. „V poslední době tahle hrozba narostla, když otec zvýšil daně, aby pokryl naše poslední výdaje.“

„Výtečně! Nyní prosím vysvětlete mému pitomému synovi ten nejzřejmější důvod, aby se odnaučil otevírat si klapačku,“ pravil Abdiáš a zamračil se na syna. Zachariáš zrudl a svíral ruce položené v klíně.

„Pokud prostý člověk dokáže invokovat, znamená to, že může existovat způsob, jak tuto schopnost předat osobě, která ji nezdedila. Což by vedlo k tomu, že bychom mohli udělat invo-

kátory ze všech šlechtických dětí, nejen z prvorozených. Víme, že je to možné, protože druhé, třetí i čtvrté dítě lorda a lady Lovettových jsou také invokátoři, což je jinak velmi nepravděpodobné. Nevíme ale, proč k tomu došlo. Třeba prostí lidé s tímto darem budou klíčem, který nám tu záhadu objasní.“

Harold se podíval podél stolu na skupinku čtyř studentů, kteří seděli pospolu a kousek stranou od ostatních. Tři tmavovlasé chlapce různého stáří doplňovala dívka, nejmladší ze sourozenců, s dlouhými prameny černých vlasů a kulatýma šedýma očima, které upírala s nepokrytou zvědavostí na Arktura. Vzpomněl si, že král Alfric se zmiňoval o rodině Lovettových a obviňoval je, že Arkturovi zaplatili, aby pro ně ukradl invokační svitek. Pokud si vzpomínal přesně, mělo to něco společného s úvahou, že rodina neměla dost démonů pro všechny děti.

„Doufám, že tohle jsou dostatečné důvody pro mé nové pověření. Ale dál. Lord Goodwin vás už nebude dál učit zaklínadla. Místo něho nastoupí jiný učitel.“

Kolem stolu se ozvala dobře slyšitelná povzdechnutí, nedalo se z nich ale odhadnout, jestli byl lord Goodwin populární, či neoblíbený.

„Arkture, připoj se laskavě k ostatním studentům. Po první hodině přijdeš za mnou. Musím se tě vyptat na nějaké věci, ještě než odejdu.“ Po těch slovech se Abdiáš otočil na podpatku a odešel z jídelny.

Arktur zůstal chvíli stát a choulil se pod tíhou pohledů všech těch mladých urozců. Mezi Lovettovými a Zachariášem viděl mezeru, tak se do ní vměstnal a nabral si na talíř trochu slaniny. Sacharissa se usadila pod stolem a pátrala na podlaze, jestli někomu nespádl kousek jídla.

„Něco tady smrdí,“ stěžoval si Zachariáš a odsedl si od něho. „Nevím, jestli ten kanid nebo ten plebejec.“

„Oba,“ ucedil přezíravě Charles a stiskl si prsty nos. „Oba smrdí stejně. Jako mokrý pes.“

„Psí dech. Tak bychom mu měli říkat. Zní to líp než Arktvůl, nebo jak se jmenuje,“ zachechtal se Zachariáš a Charles vyprskl, takže mu z úst na stůl vystřelila sprška rozkousaného

vejce. Přidal se k nim ještě další šlechtický chlapec se sinalou pletí a zplihlými černými vlasy staženými do ohonu.

„Dobrá trefa, Zachu,“ smál se bledý student a plácl Zachariáše do zad.

„No tak, nechte ho na pokoji,“ vzdychl princ Harold a obracel nad otravnými studenty oči v sloup. „Když jsme spolu byli naposled sokolnicít, tak jste vy tři smrděli ještě dvakrát víc, zvlášť když jsme se vrátili. Byli jste zpocení jako prasata.“

Arktur se na prince vděčně pousmál. Napadlo ho, že mladý králevic se velmi málo podobá svému otci. Harold omluvně pokrčil rameny a vrátil se k jídlu. Tři napomenutí studenti se na něho mračili, ale Arktur si jich víc nevšiml a pustil se do jídla. Měl co dělat, aby nehltal jako divoké zvíře. Od chvíle, kdy naposledy dostal něco výživného do žaludku, už uplynula dlouhá doba, a i když pro něho hladovění neznamenal žádnou novinku, věděl, že potřebuje nabrat síly pro složité dny, které ho zde čekají.

Jak v sirotčinci, tak ve službě u hostinského dostával k jídlu okoralý chleba, vodnatou ovesnou kaši a natlučené ovoce. Slaninu ochutnal teprve jedenkrát, když mu hostinský dovolil sníst nedojedené zbytky, místo aby jimi nakrmil prasata.

A vajíčka? Ani nevěděl, jak by je měl jíst, takže se musel kradmo rozhlížet po ostatních, kteří vytírali zlatý žloutek kousky opečeného chleba namazaného máslem.

Za chvíli se ostatní studenti kolem stolu začali bavit mezi sebou. Arktur si čím dál naléhavěji uvědomoval, že se musí umýt, zvlášť po poznámkách, které trousili ostatní. Zvedl oči od stolu, aby se pokusil nějak zjistit, jestli bude mít čas zaběhnout do koupelny, než ostatní skončí se snídání.

Naproti Arkturovi seděl chlapec se světlou pletí a změtí nepoddajných černých vlasů. Všiml si Arkturova pohledu a naklonil se nad stůl.

„Já jsem Edmund Raleigh,“ představil se, podal Arkturovi ruku a pevně mu ji stiskl. „My se všichni známe od dob, kdy jsme byli malé děti, takže si nic nedělej z toho, že ti nějaké naše řeči budou nesrozumitelné. Já ti povím, kdo je kdo. Charlese,

Zacha a Harolda už znáš. Ten kluk s koňským ohonem na konci stolu je Damian, ale všichni mu stejně říkají Rook. To je jeho příjmení.“

„Taky se tak říká věži v šachu,“ ozval se Rook a pokrčil nos. „Ale ty stejně asi nevíš, co jsou to šachy.“

Edmund se na něho zašklebil a obrátil se ke dvěma dívkám po své pravici. „Tohle je Alice a tohle Josefina z rodu Queensou-thů. Ani se nesnaž je od sebe poznat, akorát by sis nadělal zmatek v hlavě.“

„Ahoj,“ pozdravily ho dívky jednohlasně. Dvojčata měla dlouhé blond vlasy a z tváří jim hleděly velké výrazné oči, takže působily trochu jako panenky. Edmund říkal pravdu, zdály se skoro totožné. Ale ta, kterou mu představil jako Alici, se na Arktura příjemně usmála, než se pustila do jídla. Edmund ji objal kolem ramenou a políbil na tvář.

„My jsme milenci, tak ne aby tě něco napadlo,“ zamrkal na Arktura, než začal jmenovat další studenty po své levé ruce.

„Tohle je Baybars Saladin, nejlepší šermíř, jakého jsem kdy poznal,“ pokračoval Raleigh a ukázal na snědého chlapce, který seděl vedle něho. Student se Arkturovi zdvořile uklonil, než se dal zase do jídla.

„Nejspíš už jsi uhodl, že tihle čtyři jsou Lovettovi. Tohle je Fergus, Carter, Arthur...“

„A já jsem Elaine!“ zapípalo děvče a věnovalo Arkturovi zářivý úsměv. „Mně se moc líbí tvůj démon. Je to kluk, nebo holka?“

„Holka – jmenuje se Sacharissa.“ Arktur se na ni také usmál. Zdála se mu na invokátorku příliš mladá, nemohlo jí být víc než třináct. Většina učedníků přicházela do Vokanské akademie zhruba v patnácti, tedy v Arkturově věku. Možná ji rodiče poslali studovat dřív, aby tady mohla být se svými bratry.

„Ona je tak krásná!“ řekla Elaine, vzala ze stolu kousek slaniny a podržela jej kanidovi před nosem, aby si ho mohl vzít. Démon okamžitě zapomněl, že je nepřátelsky naladěný vůči každému kromě Arktura, a lačně po lahůdce chňapl.

„Elaine, to je nezdvorné,“ pokáral sestru Fergus, nejstarší z Lovettových chlapců.

„Ach jo, pořád. Ty jsi takový otrava, Fergusi,“ zaskuhrala Elaine, ale přitom sebrala Arkturovi z talíře další plátek slaniny a tajně jej upustila na podlahu.

„To je v pořádku,“ ozval se Arktur. „Už kolik dní sotva něco snědla. Vlastně ani nevím, čím se takový démon krmí.“

„No tohle, budeš se toho muset hodně naučit,“ smál se Edmund a vstával. „Ještě že tě poslali mezi nás, to je výborné. Pojďme. Nejvyšší čas stihnout první lekci v roce. A taky zjistíme, kdo bude naším novým učitelem zaklínadel.“

8

Arktur čekal, že až vyjdou z jídelny, povedou ho ostatní studenti i se Sacharissou k některému z točitých schodišť, ale jenom vyšli do atria, po několika krocích se všichni zastavili a začali se bavit mezi sebou. V síni byla prakticky úplná tma, protože sloužící ještě nezapálili pochodně. Světlo tam dopadalo pouze otevřenými dveřmi z jídelny a také zasklenou kupolí ve střeše atria.

Zatímco dumal, co by se v tmavé místnosti mohlo skrývat, někteří studenti pozvedli do vzduchu prst a z něho vypustili kuličku podivného namodralého světla. Tato světýlka poletovala vzduchem, jako by byla živá. Vrhala do tmy v atriu tlumené kobaltové světlo, vyvolávala pohybuující se stíny a nepatrně osvětlovala prostor atria připomínající temnou jeskyni.

Arktur poprvé v životě viděl zaklínadlo a bez dechu zíral na podivná modrá světýlka, jež klouzala tmou jako přerostlé světlušky. Prohlížel si vlastní prsty a říkal si, jestli i on někdy dokáže podobný zázrak. Sacharissa zakňučela, protože toužila po jeho pozornosti. Odrhl pohled od zvláštního světelného divadla a začal se věnovat svému démonovi.

„Co bude teď? Neměli bychom jít na hodinu?“ zeptal se Arktur a škrábal Sacharissu za ušima.

„Lekce zaklínadel se konají *tady*,“ opáčila Elaine. Dřepla si před Sacharissou a uchváčeně si ji prohlížela.

„Má úžasné oči – tak jasně modré! Mohla bych ji pohladit?“ zeptala se a zvolna natahovala ruku ke kanidovi.

„Elaine!“ křikl na ni Fergus a odtáhl ji o kus dál. „Víš přece, že se nemáš dotýkat démona, který patří někomu jinému!“

„Proč ne?“ ptal se Arktur, který na zásah mladého Lovetta jen poulil oči.

„Může to být... neslušné,“ odpověděl Fergus a zrudl přitom. Už když to říkal, cítil Arktur vlny spokojenosti, které k němu vysílala Sacharissa, když ji škrábal mezi ušima. Fergus měl pravdu. Bylo by hodně zvláštní, kdyby totéž dělala Elaine. Působilo to velmi osobně – dotýkat se cizího démona bylo skoro totéž jako se dotýkat jeho pána.

„Omlouvám se...,“ pípla Elaine a v rozpacích kopala špičkami bot do podlahy.

„Hlavu vzhůru, jenom na tebe dávám pozor. Jsi ještě moc mladá, a i kdybys nebyla, no..., je to přece démon obyčejného člověka,“ mračil se Fergus. „Nemínil jsem to jako urážku,“ dodal chvatně.

Teď byla řada na Arkturovi, aby zčervenal.

„Nic se nestalo,“ odpověděl, ale útroby se mu svíraly zlostí.

„Co kdyby sis hrála s Valensem? Dostala jsi ho teprve včera,“ vmísil se do jejich debaty Edmund, který se k nim přiloudal od skupinky ostatních a soucitně se na Arktura usmál.

„Myslela jsem, že můžeme mít demony při sobě jenom během vyučování,“ ozvala se Elaine a vysunula dolní ret.

„No, i když se učitel opozdil, hodina už začala. Určitě mu to nebude vadit, ať už to bude kdokoli,“ opáčil Edmund.

Podívala se na Ferguse, jestli nebude mít námitky, ale ten jenom zavrtěl hlavou a otráveně přikývl.

Arktur se snažil tvářit nevšímavě, ale stejně nenápadně se přisunul o krok blíž. Nějaký nový démon – to jistě stojí za to vidět.

„Paráda!“ zazubila se, sáhla do kapsy a vytáhla hemživce asi poloviční velikosti v porovnání s Abdiášovým Rubensem. Ačkoli měl krunýř hnědý jako podzimní listí, očividně šlo o týž druh.

„Hele, máš ho mít vstrebaného, a ne jenom schovaného, aby ho nikdo neviděl!“ namítl Fergus.

„K čemu by bylo mít nejmenšího démona, kdybych ho nemohla schovávat v kapse? Tak, Valensi, vyzkoušíme si lov!“ zachichotala se Elaine. Démon vzlétl z její dlaně a vznášel se jí před obličejem.

Lov... Proč by si měl Valens zkoušet zrovna tohle?

Arktur se neubráníl úsměvu, když sledoval Elaine, jak běhá po atriu, uhýbá a poskakuje, když se svým hemživcem Valensem hrála na honěnou.

Ve chvíli, kdy se během honičky přiblížila k hlavnímu vchodu, se dveře rozletěly, až narazily do kamenné stěny, a Elaine se okamžitě rozběhla k ostatním učedníkům.

Arkturovi na chvíli pookřálo srdce, když v oblouku dveří na pozadí ostrého světla dopadajícího zvenčí zahlédl obrys perytona, ale jeho radost neměla dlouhého trvání, protože vzápětí poznal ledovou krásku, která perytona sedlala.

„To snad ne,“ zamumlal Arktur a odšoural se za Ferguse a Edmunda.

Perytonova kopyta zaklapala na dlažbě a Lady Favershamová se zády napřímenými jako by polkla pravítka vjela do síně a prohlížela si přítomné studenty. Sesedla z démona, pak ho plácla po zadku a on vyběhl zase ven, odkud bylo za okamžik slyšet plácání jeho křídel.

„Spousta známých tváří. Mám velkou radost, že vás zase vidím,“ prohlásila lady Favershamová, avšak chladný výraz jejích očí svědčil spíš o pohrdání, když zabrousila pohledem na Arktura a sourozence Lovettoy.

„Teto Ofélie,“ ozval se princ Harold, přistoupil k invokátorce a potřásl jí rukou. „Netušil jsem, že právě ty nás budeš učit! Vítej ve Vokanské akademii.“

Teto? Takže Favershamové jsou blízkými příbuznými krále. Arktur si dobře uvědomoval, že je zatím v bezpečí jen díky krá-

lově zvědavosti. Kdyby lady Favershamová dokázala panovníka přesvědčit o Arkturově bezvýznamnosti, byl by první neurozený invokátor prakticky mrtvý.

„Nebudu vaší jedinou učitelkou, Harolde. Přivedla jsem ještě pomocnou učitelku, podporuči Elizabeth Cavendishovou. Po-dařilo se jí otěhotnět s obyčejným sloužícím, a tak může být aspoň trochu užitečná. Bude učit nejmladší,“ kývla směrem k Elaine, „a toho plebejce. Vy ostatní už jste natolik pokročilí, že se v mých vyučovacích hodinách soustředíme na čtyři bojová zaklínadla – štítové, bleskové, ohňové a telekinetické. Prosím, postavte se tady do řady.“

„Panečku, to je něco,“ zaslechl Arktur Edmundův šepot, když běžel kolem, aby vykonal příkaz. „Ještě se nevybalila a už se do nás pustila.“

Hlavním vchodem vletěl dovnitř druhý peryton a obkroužil atrium kolem dokola, než se zaklapáním kopyt přistál vedle lady Favershamové. Elizabeth se usmála na Arktura, pak sesedla a poslala mlasknutím Huberta ven.

„Elizabeth, vezmi si tu malou a toho venkovana do invokač-ního sálu a nauč je základy. Já zůstanu se staršími studenty.“

„Já nejsem žádná *ta malá*,“ nafoukla se Elaine a zamračila se na lady Favershamovou. „Je mi třináct. Zůstaneme s Arkturem tady!“

Šlechtična zařala zuby, ale než stačila něco říct, Elizabeth chvatně popadla Elaine za paži a vedla ji směrem k těžkým dve-řím. Lady Favershamová jen velmi těžko snášela, když jí někdo odporoval.

„Ty taky!“ štěkla a luskla na Arktura prsty. „A když už jsme u toho, vstřebej svého démona. Copak nevíš, že nesmíš nechá-vat démona vyvolaného jinde než ve svém pokoji a při vyučo-vání, kdy je to třeba? Jestli tě ještě jednou přistihnu, pošlu tě na samotku, abys mohl rozjímat o tom, cos provedl.“

„Já ještě nevím, jak se dá démon vstřebat,“ odpověděl Arktur věčně. „A jako ložnici jsem dostal *právě* samotku.“

Lady Favershamová zlostně přimhouřila oči a postoupila o krok k němu. Arktur čelil jejímu pohledu tak klidně, jak jen

svedl, i když mu srdce v hrudi bušilo jako zběsilé. Sacharissa mu strčila plecemi do stehna, ale uklidnil ji mentálním příkazem dřív, než stihla zavrčēt.

„Tvůj tón se mi nelíbí, kluku,“ zavrčela šlechtična a bodla prstem jeho směrem. „A když se mnou budeš mluvit, tak mě oslovuj madam! Jasně?“

„Ano, *madam*. Už smím odejít, *madam*? Nechtěl bych nechat podporuřici Cavendishovou čekat, *madam*.“

„Vypadni!“ zasyčela a ukázala na dveře. „A toho smradlavého podvratáka si vezmi s sebou!“

Arktur spěchal do invokačního sálu, protože ho nenadále opustila všechna odvaha. Zachoval se pitomě, že s ní mluvil tímhle způsobem, protože ona zde má všechnu moc a on vůbec žádnou. Ale to, že jí vzdoroval, v něm vyvolalo dobrý pocit. *Každému oplácej tak, jak se on chová k tobě*, tohle mu přece Elizabeth radila.

Když míjeli lady Favershamovou, přiskočila k němu a přitáhla si ho tak blízko, že na uchu cítil její dech.

„Králova zvědavost nebude trvat věčně,“ šeptala mu. „Až pomine, nechám tě stáhnout z kůže a provedu ti i další věci.“

Arktur se jí vytrhl a silou vůle vzdoroval nutkání vzít to z atria tryskem.

„Ještě se uvidíme, Psí dechu!“ volal za ním Rook.

9

Arktur vklopýtal do invokačního sálu a přirazil za sebou dveře. Opřel se o ně zády, zavřel oči a zhluboka vydechl. Sacharissa do něho štouchala čenichem, tak se svezl do dřepu a zabořil jí obličej do srsti. Čekal, až se mu srdeční rytmus vrátí k normálu. Po chvíli zvedl hlavu a zjistil, že ho Elizabeth pozoruje a tváří se pobaveně.